

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ζωντανό παράδειγμα

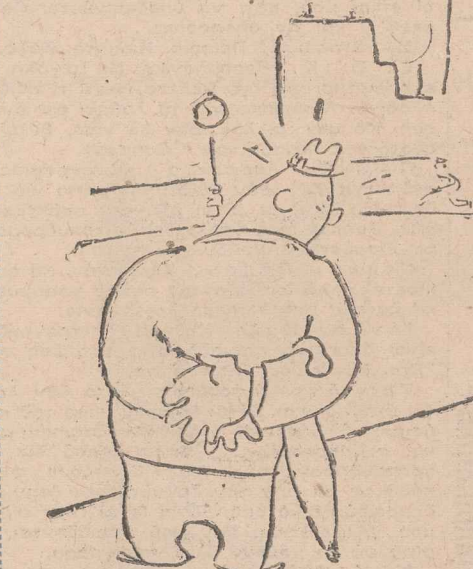
—Είμαι αντιπρόσωπος του φαρμάκου κατά της φαλάκρας που κάνει τα μαλλιά να φυτρώνουν εντός δύο ημερών!

Κυνήγοι

—Διαβόλει! Πρόσχευε λεγάκι. Την τελευταία φορά ενώ έσημάδευσες το λαγό, έχτύπησες εμένα.
—Τώρα όμως θ' αλλάξω σύστημα. Θα σημάδεψω δέντρα και ίσως γυπτήσω το λαγό.

Ραγισθοί

—Μου είχε πη στίς δύο. Τώρα είναι έξι πτά. 'Αρχίζω να πιστεύω πως άργησε!

Παίξιμο των δύο:

—Γιατί τόν έδωρες;
—Μου είπες πως έχω μεγάλη μύτη.

Ή έκθεσις τών Παρισίων

Ήνδοκινέζα χαρεύτρια, η οποία έφθασε ήδη στο Παρίσι διά ν' αντιπροσωπεύση την γαλλικήν άποικιακήν τέχνην εις την μεγάλην έκθεσιν τών Παρισίων, η οποία άνοίγει μετά δύο μήνας και η οποία θεωρείται ως η μεγαλειτέρα του κόσμου.

Επικαιροτήτες

—Πώς κατάντησες έτσι; Τι σου συνέβη;
—Πέταξα πάνω από την Ίσπανία.

Σύγχρονος ασθένεια

—Ο καύμενος, δεν ήθελε ποτέ να τόν δη γιατρός, θεραπευτόταν μόνος, χρι συμμοποιώντας βελβία πρακτικής Ιατρικής.
—Και από τί πέθανε;
—Από ένος τυπογραφικού λάθους.

Πολύ φυσικόν

—Θά σε αγαπώ μέχρι θανάτου...
—Μέχρι θανάτου;
—...του πατέρα σου!

Ποδόσφαιρο

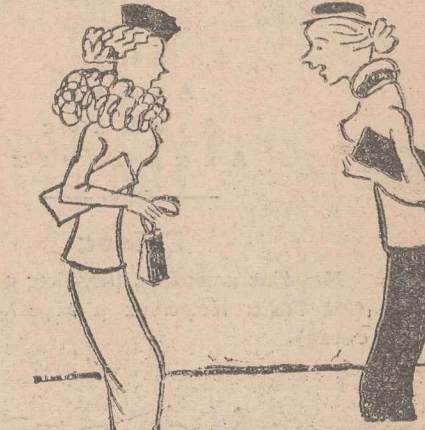
Και οι δύο παίκται συγχρόως: Διάβωλε! Τι σκληρή πού εινε η μπάλα.

Ή νέα υπηρετριά

—Γιατί φορείς ακόμη το καπέλλο σου;
—Δεν αποφάσισα ακόμη αν θά μείνω στο σπίτι σας.

Κακοηλωσσία

—Γιατί πήρες τόσο νέο οικηγόρο για το διαζυγίο σου;
—Ξέρεις, καυμένη, σούτες οι δίκαιες χνά άργουν πολύ και ως που να πάω άση..

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 24 Φεβρουαριου 1937. — ΕΤΟΣ Α' — Άριθμός φύλλου 18. — ΔΡΑΧΜΑΙ

Η Ζωή που περνά

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ
ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΕΣ
ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ εισήλθε θριαμβευτής εις την... Πλάκας, την Κυριακήν. Βοηθούσης και της λιανικής, πλήθος κόσμου, συνέχρησε διά νά ανοίξη το Τριώδι. Οι ταβέρνες και τα καφενεία από την Άγία Σοφίαν έως τη διασταύρουν Κυδαθηναίων - Ραγκαδά - Άδρια-νοῦ, ἔκαμον χρυσοὺς δουλειάς. Ἐπιλη-μύρισαν ἀπὸ κόσμου, πού ἐγεύθη τὸ κα-λὸ κοκορέτι καὶ καθήδυνε τὸν λάφυργα μὲ τὴν ἐσθρὴν ρετίνα. Ἄλλὰ τὸ θέαμα—πρῶτος γὰρ ὁ καιρὸς—ἦτο... ἐλαχι-στον. Ὁ Καρνάβαλλος μόνον, ἐπαχού-μενος αὐτοκίνητου φορτηγῶ καὶ συνο-δευόμενος ἀπὸ ἑξ καρίτσας, πού ματαίως προσπαθοῦσαν νὰ σκορπίσουν κέφι ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θεοσεύ των, στοῦς ἐπὶ τῶν δὲν θεατὰς, πού εἶχαν αἰ κακάμοι-ροι τόσο κέφι, ὡς νὰ ἀκολουθοῦσαν... κηδεῖαν! Ἰσως, ὅμως νὰ ἐπιφύλασσαν-ται διὰ τίς τρεῖς τελευταίους Κυριακὰς. Κι' ἔχουν δίκην, γιὰ τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Πλάκας, θὰ παρουσιάσῃ ὠρὰτα πρῶ-γματα.

ΟΙ ΧΟΡΟΙ εὐρίσκοντο στὸ φῶρτε τους. Πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ Ἄορος τῆς Κρητικῆς Λύρας τοῦ Καραβίτη. Συ-νεκέντρωσε τὸν καλύτερο κόσμο, ὅχι μόνον τῆς Κρητικῆς παροικίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας. Οἱ ἄλλοι χο-ροὶ διοργανοῦνται πρὸς τοῦτο. Τὸ Σάβ-βατο τὸ ἄραβν δάχμονε πολλοὺς χο-ρούς. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ χορὸς τῆς Ἐνω-σεως Μηλίων καὶ τοῦ Ἰντελιγ καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ χορευτικὴ θρασύα τῶν Ἰπποδῶν στὸ Βερτίξ θὰ συγκεντρώ-σουν πολὺ κόσμο. Τὴν τελευταίαν Κυρια-κὴ τῶν Ἀποκριῶν, ὁ χορὸς τοῦ Στυνδῆ-σιου θατογράφου στὸ Ἄντελ προη-νύεται μεγαλοπρεπῶς, χάρις στίς ἐξαι-

ρετικές προσπάθειες τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Προέδρου τῆς.

ΟΧΙ μόνον δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς ἀναγνώστης μας, πού νὰ μὴ διαβάσῃ τὴν «Ζωὴν», τὸ νέο μας Ἀθηναϊκὸ μυστοτόρημα, ἀλλὰ καὶ ὅλοι πρέπει νὰ συστήσουν στοὺς φίλους των νὰ τὸ πα-ρακολουθήσουν. Αὐτὸ δὲ εἶνε μιά κα-νοποίησι στὸν «Ἐσπερὸν» γιὰ τὴν προ-σπάθεια πού καταβάλλει καὶ ἡ ὁποία θὰ ἐνταθῇ. Καινούργιοι συνεργάτες καὶ ἐ-κλεκτοτέρα ἀκόμη ὄλη, θὰ συμπύκνω-θοῦν στίς σελίδες μας, ὥστε νὰ εἶνε συ-μπροσφύς ἀχώριστος τῶν νέων καὶ κάθε ἑλληνικῆς οικογενείας.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ μας, ὁ φιλολογι-κὸς, λήγει σὲ τὸ τέλος τοῦ μηνός. Πολλοὶ καὶ πολλὰς ἔχουν υποβάλει διηγήματα καὶ ποιήματα. Ὅσοι δὲν ὑπέβαλαν, ἔ-χουν ἀκόμη καιρὸ. Τὰ ἀνόματα τῶν δια-γωνιζομένων, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐπὶ-μενο φύλλο τοῦ «Ἐσπεροῦ» ἀπὸ τὴν ἡ-μέραν τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ σχετικὴ ἐργασία ἀρχίζει.

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ διαγωνισμός, ἔ-χει ἐπιτυχία. Πολλοὶ φωτογράφοι ἐστεί-λαν ἱδὴ ἔργα των καὶ ἄλλοι ἐτοιμάζον-ται. Νομίζουμε πὺς δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς Ἑλλήν φωτογράφος, πού νὰ μὴ συμμετάσχῃ στὸ φωτογραφικὸ διαγώνι-σμο, ἀφοῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ «Πανελ-ληνίος Φωτογραφικὴ Ἐκθεσίς», εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτεθοῦν τὰ θραυεωθούμενα ἔργα. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἀναμένουμε φω-τογραφίας, σύμφωνα μὲ τὸν ὅρου, πού δημοσιεύθησαν στὰ φύλλα 13 καὶ 14 τοῦ «Ἐσπεροῦ».

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΛΑΡΙΣΑ, Φεβρουάριος. — Τὴν παρελ-θούσαν ἑβδομάδα συνεκροτήθη σὲ μίαν ἀπὸ τίς αἰθούσας τοῦ Γυμνασίου Ἀρρέ-ων τῆς πόλεως μας σύσκεψις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ὅλος ὁ ἐπιστημονι-κὸς κόσμος τῆς πόλεως μας, προκειμέ-νου νὰ συζητηθῇ τὸ ζήτημα τοῦ «Λαϊκοῦ Πανεπιστημίου». Στὴν ἀρχὴ τῆς συσκε-ψέως ὁ Γυμνασιάρχης κ. Καραμπαστάς ἀνέπτυξε τὰς ἀποφθεῖς του, γιὰ τὴν ἰδρυ-σιν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ «Λ. Π.». Στὰς ἀποφθεῖς ταύτας συνεγράφησαν ὁ πρόε-δρος τοῦ «Ὀμίλου Διανουόμενων καὶ Φιλολογῶν» κ. Ρούσας. Κατόπιν ἀμεί-λησαν αἱ κ.κ. Ζαχαριάδης, καθηγητῆς, Γεωργιάδης, διδάσκαλος καὶ Κατζηλιά-νης, διευθυντῆς, ὁ δὲ συνεδρῶν κ. Κώστας Πετράδης ἐτόνισε ὅτι ὁ Ὁ.δ.φ. κατὰ τὸ παρελθὸν ἐσημείωσαν ἀξιόλο-γον δράσιν καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲ συ-νεχίσαν ταύτην. Γενόμενον κατόπιν ἀρχαι-ρεσιῶν ἐξελέγησαν κατὰ σειράν αἱ κ.κ. Καραμπαστάς, Κατζηλιάνης, Κουτί-νας, Γεωργιάδης, Ἀστεριάδης, Ἀγαμ. Χρυσόχοῦ καὶ Παπαγιάννης, ἀναμει-ρωματικά δὲ μὲ τὴν αἱ κ.κ. Ζαχαριάδης καὶ Πετράδης. Τὸ νῦν συμβούλιον καὶ συνέλεχεν κατ' αὐτὰς διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸν προεδρεῖον του καὶ θὰ ὀρίσῃ ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ «Λαϊκοῦ Πανε-πιστημίου» ὅπου θὰ φέρεται ὑπὸ τὸν τί-τλον «Λαϊκὴ Ἑκκκλησιαστικὴ σχολή».

—Εἰς τὴν πόλιν μας ὑπάρχει ἀπὸ πολ-λὸν ἐτῶν μίαν «Ἀεροπορικὴ ἔνωσις» πού ἐσημείωσε κατὰ τὴν παρελθὸν ἀξιόλογον δράσιν. Ἡδὴ, τὸ σωματεῖο τοῦτο ἀνα-συνκροτούμενον πρόκειται νὰ ἐπαναρ-χίσῃ τὴν δράσιν του. Πρὸς τοῦτο ἤρρι-σαν νὰ καταβάλλεται προσπάθεια διὰ τὴν διοργάνωσιν μεγάλης ἀεροπορικῆς ἐορτῆς, πού θὰ γίνῃ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐρχομένου μηνός, θὰ κληθοῦν δὲ νὰ με-τάσχουν ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ ἀεροπλάνου τῆς πόλεως μας, τοῦ Βόλου, τῶν Τρι-καλῶν καὶ ἄλλων ἐπαρχιῶν. Τὴν ἐορτὴν ἐπίσης, θὰ κληθοῦν νὰ τιμήσουν ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διευθυντὸς Παύλος, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀεροπορίας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Κατὰ τὴν ἐορτὴν, πολλοὶ ἰδιῶται θὰ λάβουν τὸ ἐμπισμα τοῦ ἀέρος καὶ κατόπιν αἱ πτήσεις τῶν ἰδιῶτων θὰ συνεχίζονται δις τῆς ἑβδομάδος, σύμφωνα πρὸς σχε-τικὴν διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἀερο-πορίας.

Εἰς τὴν φιλοanthρωπικὴν κίνησιν ἡ πόλις μας ἀδύνατος ὑστερεῖ. Παραθέτω δὲ μερὰ ἀνόματα, πού ἀξίζει νὰ ση-μειωθοῦν. Ὅστω, ἡ οικογένεια Καν. Μι-χολὰς κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ τομεῖου τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου τῆς πόλεως μας δραχ. 500 εἰς μνήμην τοῦ ἀποθνήσκοντος Κ. Ἰωαννιδίου. Ἐπίσης ἡ οικογένεια Ἰω. Σηλυβρίου προσέφερεν εἰς τὴν φιλό-πτωχον ἀδελφότητά «Ἅγιος Ἀχιλλεὺς»

δραχ. 200. Ὁμοίως ὁ κ. Χρ. Οἰκονομί-δης εἰς τὴν ἰδίαν δραχ. 200 εἰς μνήμην τοῦ Κ. Ἰωαννιδίου.

ΠΛΑΤ. ΤΑΞΙΛΤ.

ΚΑΛΛΟΝΗ (Λέσβου). — «Ἦρχισαν αἱ ἐβδὶ αἱ κοσμικὰς συνεκροτήσεις κατὰ Σάββατο ἐράβν στὴν πολυτελεστάτῃ αἰ-θούσῃ τοῦ «Κέντρου» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βασιλείου Εὐλαμπίου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μόνος πού δίνει χοροὺς κάθε χρό-νου καὶ χάριν σ' αὐτὸν ἔρρισκε κανεὶς νὰ περάσῃ μιά ὁμορφὴ θρασύα. Ἐτοί λοι-πὸν τὸ περσινὸ Σάββατο ἐβδὴ χο-ρὸς μὲ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ πού ἐκρά-τησε μέχρι τὸ πρωί. Παρευρέθησαν: α) κ. κ. Στυμιῶν Πρασκακίη, κ. καὶ κ. Ἰω. Ἀθανασοπούλου, κ. καὶ κ. Ὁρφέα Γερασιμίου, κ. καὶ κ. Μιχ. Σίμου, κ. καὶ κ. Νικ. Μαριόλα, κ. καὶ κ. Παν. Κλει-δαρῆ, κ. καὶ κ. Σταυροῦ Ναλινάντη, κ. καὶ κ. Κώστας Τσέλεκα, κ. καὶ κ. Ἀλέ-κου Ἐλευθερίου, κ. καὶ κ. Σ. Σαραγῆ, κ. καὶ κ. Ἰω. Μεταξῆ, κ. καὶ κ. Π. Πλά-τωνος, κ. καὶ κ. Σ. Ραφτοπούλου, κ. καὶ κ. Ἰω. Σμυρνίου, κ. καὶ κ. Γεωρ. Πα-λαιολόγου, κ. καὶ κ. Χρ. Χ. Λάμπρου, κ. καὶ κ. Ἰω. Πετρελλῆ, κ. καὶ κ. Εὐθ. Τά-γαρη, κ. καὶ κ. Ἰγ. Τσιονάνου μετὰ τῆς θυγ. διδος Ἀσσανοῦλας, κ. Μιχ. Ἀλθα-νός μετὰ τῆς μητρίδος του καὶ ἀδελφῆς του, κ. Σ. Σαλλῆ μετὰ τῆς ἀδελφῆς κ. Ἀδεῖ-φοι Φαναράδελι μετὰ τῆς διδος ἀδελφῆς των Μερότης, κ. Παπαγιάννης μετὰ τῆς θυγατρὸς, κ. Ε. Δημητρίου μετὰ τῆς μητρίδος του διδος Ἐλευθερίας Σαπανδελῆ, κ. Θεμ. Σακκῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, κ. Θεμ. Κοραμιῶνος, κ. Λάμπ. Νίκας, κ. Ἀποστ. Μήχος, κ. Σπῆρ. Μαραγῆνης, κ. Παν. Στάμος, κ. Σω-κράτης Ζαφειρίου, κ. Ἐλευθέριος Σκου-δαλέλης, κ.κ. Χρήστος Κομνηνῆς, Λύ-σανδρος Χριστοφίδης, Π. Θεοδωρέλλης, Ἰπποκρ. Τακτικὸς, Εὐάγγελος Θεοδω-ρόπουλος, Παν. Φαφουτέλλης, Μελ. Φο-γέλλης, Δημ. Ἰωαννιδίης, Στέλιος Ἀγα-γιελίδης, Κώστας Κουκουροῦδης, Δημ. Ἐλευθερίου, Χρήστος Δελήμης, Μαν. Μαζουκοπάνης, Χρήστος Σκουτίνας, Εὐ-άγγ. Ἰωσακίδης, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸ πρόγραμμά ἐξόρμησαν τοὺς ἑλληνικοὺς μας χορούς (Κολαμα-σιανὸν, Στυρὶ κλπ.). Ἀξίζει κάθε ἐπα-νὴς γιὰ τὸν κ. Β. Εὐλαμπίου, Διευθυ-νὴν τοῦ «Κέντρου», γιὰ τὴν ὥραιαν ἐρα-σίαν πού μᾶς χαρίζει, ὡς καὶ τὴν Μου-σικὴν τοῦ κ. Δημητρίου Μυρογιάννη, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν ἀπὸ τὴν Μυτιλήνῃ ἐπιτή-δες γιὰ τὸ χορὸ.

ΕΛ. Σ.

ΛΙΟΝ Γ. ΣΑΡΙΑΝΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ Ιεν.
Ἀριθμὸς φύλλου 18
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

“ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
24

Φεβρουαρίου 1937

Τιμὴ φύλλου δραχ. 2

Ἀριθ. τηλεφώνου 31909

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

ΚΙ' Ο ΖΕΥΓΟΛΑΤΗΣ

(Σπανίως τὸ βουκολικὸ τραγοῦδι ἡ πεζο-γράφημα, συναντᾶται στὴ νεωστὰτῃ ἑλληνικῇ φιλολογία. Ἀπὸ τοὺς παλαιότερους λογιῶν-μας, θεάσια, ὑπῆρξαν ἄρκετοί, πού δὲν ἔχα-σαν τὸ θοῦν, τὸ λόγος. Ὁ μακαρίτης Κρυ-στάλλης, εἶνε ὁ γνωστότερος ἐκπρόσωπος τῆς βουκολικῆς ποιήσεως. Ὁ Χριστοθέσιλος, μὲ τ' ἀλλοσημῆτα διηγήματά του ἐπίσης. Ὁ μα-καρίτης συνάδελφος, ὁ Στέφανος Γρανίτσας, μᾶς ἔφερε στὸ γραπτό τοῦ ζωντανῇ τῇ χι-λιотраγουδιμένη Ρούμελη. Καὶ ἄλλοι. Μὰ οἱ νεώτεροι κι' οἱ νεώτατοι ἀγνοοῦν τὸ θοῦν, τὸ λόγο, τὴν θάλασσα. Μὰ ἀρρωσταμένη ἀν-θρώπων, π' ἀνάδει καὶ σὺν ἀνέμῳ μετὰ κάποιο ζῆνο χορὸ ἡ σὲ κάποιο ἀπόμειρο μαγισάκι, νὰ σὲ στριφογυρίζῃ ἡ ὑπόθεσις τους, χωρὶς καὶ σ' αὐτὴ, οἱ περισσότεροι, νὰ δίδουν μιά πλα-στὴ δημοσιεύμενο πεζο: «Ἡ φλογέρα» εἶνε ἓ-να κομμάτι παρμένο ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ ἑλλη-νικῶν ὑπαίθρου, μιά εἰκόνα πλέρια τῶν ἀνθρω-πῶν καὶ τῶν πόθων τοῦ ἀγρότη μὲτα τὴν πλάνην τῆς καθημερινῆς ζωῆς του, τοποθετη-μένη στὸ ὑπόδειγμα διὰ τοὺς νέους, πού ἀντι-σέ-χουν τὸν καιρὸ τους σὲ γραμμάτια, πού πάν-τα ἔχουν ὑπόθεσι, τὸ «ἀχ...» καὶ τὸ «βᾶ...», τὸ «Δὲν ἦθελε...» καὶ «Δὲν μοῦγράφε...», καλὰ θάκαναν νὰ ἀσχολληθοῦν μὲ σοφώτερα πρῶ-γματα, ὅπως εἶνε ἡ «Φλογέρα».)

Ἐτρεχε σάν τρελλὸς, μέν' στὰ ὠρνωμένα χωράφια... Ἐτρεχε... ἔτρεχε... ποτὲ δὲν εἶχε τρέξει τόσο. Τὸν τραβοῦσε ἡ Σειρήνα, τὸν ἔσερνε μὲ τ' ἀνάη της δίχτυα, ἡ μαγιστρά ἡ φλογέρα. Ἐστάθη... νόμιμος πῶς εἶχε τρέξει ἀδιόκατα χρόνια καὶ χρόνια καὶ δὲν εἶχε φτάσει σὲ τὰ ρι-ζὰ τοῦ βουνοῦ. Κοίταξε ξαφνιασμένα, ἔξαλλα, γύρωθὲ του. Τὸ λάλημα ἔακολουθοῦσε ἀδιόκατα, σὰ νὰ θύνανε ἀπ' τὴ νῆς, τὸν ἀνέρα... μὰ πῶς πολὺ μέν' σπὴν πρασιναδά τοῦ βουνοῦ.

Γύρισε πάλι σὸ χωράφι, μὲ μίαν ἀδράνεια στὴ σκέψι καὶ σπὴν κίνησι... βαδίζει ἀρρυθμῶ, μιά δῶ, μιά κει, ἀνὰ μεθυσμένους. Πότε κοινοῦ-κονταν ἀφαιρέμενος. Πότε τραβοῦσε τὴ ματιά του κανά ὄρνιο, πού φιλοπετιτοῦσε, καὶ ἡ ματιά του, ἀδουλη, χαζή, ἔτρεχε ζορίσῳ του, χωρὶς σκοπὸ κανένα.

Ἐφτασε σ' ἄλτερι τοῦ πάλι καὶ σὸ ζευγά-ρι τῶν βωδιῶν. Διπλὸ θυροῦσε τ' ἄλτερι, διπλὰ, τὰ βωδία τὰ γερά. Τὰ μάτια του καὶ εἶχαν πάθει, κοιτάζοντας ἔτσι τὰ πράγματα, τὸν γαλανὸ αἰθέρα, τὴν πρα-σιναδά γιὰ πρώτη φορὰ, σὰ νὰ ζητοῦσε κάποιο μουσικὸ, κρυμμένο σ' ἀνεξερευνήτο βάθος τῶν χρωμάτων, ἀπαράλλατα ὅπως παθαίνον-τε τὰ μάτια, σὺν κοιτάζοντε κατὰμματα τὸ βασι-λῆα τὸν ἴλιον.

Ἐγειρε ἀποσταμένος σὸ ἀσκή μὲ τὸ κόρ-πο, στήλωσε κάπου τὰ μάτια ὀρθάνοικτα κι' ἀ-φαιρέθηκε σὲ κατακλυσμὸ οὐλογγῆς, χωρὶς τί-ποτα ὀριζόμενο νὰ σκέπτεται.... Ὄντας ἀνεμόνεος, ὁ ἥλιος ἔφευγε, τρέχον-τας στυλ δεινὸν τοὺς χρυσοπλοῦμους ὕκεα-νοὺς—καὶ τὸ λάλημα δὲν ἀκούσταν....

ΠΥΡΑΜΟΣ ΓΕΡΑΝΗΣ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω: Αἱ δι-δης 1) Λίτα Κούτουλι, 2) Ρενέ Νικολάου, 3) Ρωμιάνα Πατσουρίδου, καὶ 4) Μπανάλου.

(Φωτ. -Σανδράκ) ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΥΡΕΙΩΣ

ΑΘΕΝΑ 16-8-35

ΗΜΕΡΟΜ. 38407

ΑΡΙΘ.

ΕΡΩΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΕΓΑΣ ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

λα τὰ παράθυρα τοῦ μενάου ἴσαν κατά- φωτα. Ἡ μουσικὴ δὸ- νοῦσε τὸν ἀέρα κι' ἀ- πό παντοῦ ἀκούσαν τραγουδιὰ καὶ γέλια. Ἡ Αὐτοῦ Γαλινωτάττ' Ὑψηλόττ' ὁ πρίγκηψ Μεντωϊκῶ εἶδνε μιά ἐορτή.

Ὁ Μέγας Πέτρος, Τσάρος τῆς Ρω- σίας πού ἔκανε μιά ἑαφνικὴ ἐπίσκεψι- στὸν ἄνθρωπο πού ἐδημιούργησε, στα- μάτησε στὴ σκάλα καὶ χαμονέλασε ἀ- κούοντας.

Τοῦ ἄρεσαν οἱ θορυβώδεις διασκεδ- ασεις ὅταν εἶχε κέφι, ἀλλὰ ὁ ἐπιεικτι- κὸς τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἔζυσε ὁ πρίγκηψ τὸν δυσάρεστοσε. Ἄκουσε νὰ συγκρίνῃ κανεὶς ὅλη αὐτὴν τὴν πολ- ὑτέλεια μὲ τὴν ὁσημ καταγωγή τοῦ οἰκοδεσπότη.

— Ἐ! φώναξε ἕνα ὑπέρητ. Πες στὸν κύριό σου δι' ἧθε ο' λοχαγός Πέ- τρος Ἀλεξέιεβιτς.

— Ἡ Αὐτοῦ Γαλινωτάττ' Ὑψηλόττ' εἶ- ναι ἀποκολλημένη, ἴταν ἡ ἀπάντησι. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποχληθῇ μὲ καμμιὰ δουλειά ὡς τὸ πρῶ καὶ τότε πάλι θά πρέπῃ νὰ μιλῆσετε μὲ κανένα γραμμα- τεὰ του.

— Δὲν με νοιάζει, εἶπε ὁ Πέτρος, ἡ- ρεμα, πρέπει νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸν ἐ- δοικίσει ὅτι εἶναι ἔδω ὁ Πέτρος Ἀ- λεξέιεβιτς. Δὲ θάθελα νάσου στὴν θέ- σι σου ὅταν πῆς στὸν πρίγκηπα ὅτι ἔδι- ωξες τὸ λοχαγό. Ἀμφιδάλω μάλιστα ἀν- θά μπορῇ καὶ νὰ μετανόησῃς ἔπειτα.

Ἦρχε μιά αὐστηρὴ δύναμι στὴ φω- νὴ τοῦ ἀπλοντυμένου ἀνθρώπου καὶ ὅπως εἶπε ὁ ὑπὲρτης ἀργότερα ο' ἕνα φίλο του, κάρφωνε ὡς τὸ μεδούλι. Ἡ- ταν νέος ὑπὲρτης γιὰτι διαφορετικὰ θ' ἀνεγνώριζε τὸν ἀρχόντα ὅλης τῆς Ρωσίας ἀμέσως.

— Θὰ φροντίσω νὰ εἰδοποιήσω ἀμέ- σως τὴν Ὑψηλόττ' Του, εἶπε ἀμέσως.

«Καὶ ὁ θεὸς νὰ σὲ σώσῃ», σκέφθηκε μόνος του, ἀν' μοῦ πῆ νὰ σὲ γκρεμίσω ἀπὸ τὴ σκάλες.

Ἦταν πολὺ εὐτυχὴς γιὰτὶ τὸ κράτη- σε γιὰ τὸν αὐτὸ τοῦ ὅταν, ὡς ἀμεση ἀπάντησι στὴν πληροφορία, ὁ πρίγκηψ ἔτρεξε προαισθητικὰ πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ ὅταν χαίρεινος τὸ λοχαγὸ «Μεγα- λειότατε», ὁ ὑπὲρτης εὐχάταν νὰ βρισκόταν ἀμέσως γέρος στὸ χωριὸ τοῦ πέρα σὲς στέπες.

— Ἐ, Μεντωϊκῶ, εἶπε ὁ Πέτρος δεί- χοντας πρὸς τοὺς προσκεκλημένους, αὐτοὶ εἶναι ἀσφαλῆς διαφορετικοὶ ἀπὸ τὸ νὰ πούλες κρέας στοὺς ὁρόμους τῆς Μόσχας.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπὴντισε ὁ πρίγκηψ, ἀλλὰ ἀν δὲν εἶχα ἄλλην ἱκα- νότητα παρὰ νὰ πούλῃ κρέας, θὰ γυρί- ζα ἀκόμη στοὺς ὁρόμους τῆς Μόσχας καὶ ἀν ὁ Λεφὸρ καὶ οἱ σεις δὲν εἶκατε τὴν ἱκανότητά ν' ἀναγνωρίσετε ἕνα ἀνδρα νομίζω πῶς δὲ θὰ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σὰς δέχομαι τώρα στὸ φτωχικὸ μόν'.

Ὁ Πέτρος γέλασε.

— Μὴν εἶσαι παρλόγος, Μεντωϊκῶ, πού εἶπε, τὸ σπῆσι σου εἶναι καλλίτερο ἀπὸ τὸ δικό μου.

Ὁνωδῆσποτε, προσέθεσε ρίχνοντας μιά ματιὰ στὸν πανικόβλητο ὑπὲρητ, ἔχεις ἕνα καλὸ ὑπέρητ. Ἐρεῖ ἀρκετὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ σένα καὶ καταλάβειναι ἀρκετὰ γρήγορα πού πρέπει νὰ στα- ματήσῃ.

Χαμονέλασε στὸν ὑπέρητ πάλιν ἀπὸ τὸν ὅμο του καθὼς ἔμπαινε σὲ σπῆσι. Εἶχε κίεμ ἕνα ἐκδομὸ φίλο γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ὁ ὑπέρητς κατόπιν ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπιστοῦς ὑπακόμους τοῦ Μεντωϊκῶ. Ὁ πρίγκηψ μόνον ἐναντι τοῦ κυρίου του ἴσαν κατῳπότερο σὲ νὰ βρισκὲν διαμάντια στὴ λάστιν καὶ τὰ ἀνδρακίον.

Μέσα, τὸ νάεντι ἔβλεπε σὲ κατακ- τήσει. Ἡ παρανοία τοῦ Αὐτοκράτορος ἔφερε βέβαια κάποια ἡμέλια, ἀλλὰ κα- τὸν ἡ εὐθυμία κορυφώθηκε περισσό- τερο.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔμεινε πολὺ. Δὲν συ- νέβαινε συχνὰ ν' ἀρνῆται μιά πρό- κλησι, πῶς δὲ διασκεδᾷ, ἀλλὰ σὴν πε- ρίπτωσι αὐτὴ ἤθελε νὰ γυρίσῃ πάλιν γιὰ νὰ μελετήσῃ ἀνατομία πὺ τὴν βρῇκε ἐνδιέφεροσα.

— Θὰ ξαναρθῶ αὐριο, εἶπε στὸν πρί- κηπα. Προτίμω νὰ χραιομοποιῶ τὸ κε- φάλι του ὅταν εἶναι καθαρό.

+++

Ὅταν ἐπέστρεψε τὴν ἄλλη μέρα, πε- ρίμενε νὰ βρῇ σπῆσι τοῦ ὀργίου τῆς προηγουμένης καὶ ἀκάθαρτα δωμάτια, καὶ χαίρονταν μὲ τὴ σκέψι πῶς θά τοῦ

δίνονταν ἡ εὐκαιρία νὰ κόμῃ μερικὲς ἀσπρῆς παρατηρήσεις.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν εὐκαιρία. Τὸ σαλὸν ἴσαν κατακάθαρο σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ ἐκεῖ τίποτε τὴν προη- γουμένη. Καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια ἴσαν κατακάθαρο. Τὸ γραφεῖο τοῦ πρίγκηπος ἐπίσης ἴσαν τελείως τακτοποιημένο καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μεντωϊκῶ φαίνονταν τελείως ξεκουρασμένος καὶ δροσερός, ὅταν δὲν κύτταξε κανεὶς ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὰ μάτια του.

— Δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερες, φώνα- ξε ὁ Αὐτοκράτωρ, ξεχνώντας ὅλες του τίς ὑποθέσεις.

— Τι, Μεγαλειότατε, ρώτησε ὁ πρί- κηψ ἀφελῶς.

Τὴν κράτησε μακριὰ του καὶ τὴν κυττάζε στα μάτια

— Ἐρεῖς τί ἐννοῶ. Τὴν ὄψι τὴν πρα- γμάτῃ.

Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, οὐδέποτε ἀ- φῖνῃ τὴν παραμικρὰν ἐλαφρότητα τῆς νύκτας νὰ ἐμπρῶσθ τὴν ἡμερήσια δου- λειά μου.

— Καλὸ! Δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω γι' αὐ- τὸ. Ἄν δὲν ἤξερες νὰ κρατᾷς τὸ πιὸ- τὸ σου καὶ νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου δὲν θὰ βρισκόσουν ἐκεῖ πού εἶσαι. Δὲν θὰ ὑπέφερα ἕνα ἄνθρωπο πού δὲν ξέ- ρει νὰ καλινάγῃ τὸν αὐτὸ τοῦ σπῆσι δουλειά καὶ σὲ ποτὶν.

Ὅχι, ἐννοῶ τὴν κατάσταση ὅλου τοῦ σπῆσι. Εἶναι κατακάθαρο σὰν τὸ κα- τὰστρωμα νέας φρεγάτας μου. Πῶς τὰ κατάφερες; Τὸ σπῆσι μου με δύσκολα τακτοποιεῖται μετὰ δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες.

Ὁ Μεντωϊκῶ χαμονέλασε.

— Εἶναι ἀπλόστατο, εἶπε. Ἰσως εἶ- ναι λάθος ν' ἀποκαλύπτῃ κανεὶς ἕνα μυστὸ, ἀλλὰ σὲ κείνον στὸν ὁποῖον ὁ- φείλῃ τὰ πάντα δὲν ὑπορῶ ν' ἀρνῆθῃ τίποτε. Ἐλάτε, Μεγαλειότατε.

Μὲ μιά θεατρικὴ κίνηση ὁ πρίγκηψ ἐ- βάδισε πρὸς μιά πόρτα. Τὴν ἀνοίξε καὶ ἐνεῦσε στὸν Πέτρο νὰ κυττάξῃ.

Κάπως περίεργος, ὁ Αὐτοκράτωρ ὕ- πηκουσε καὶ κυττάζε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά. Ἐκεῖ βρισκόταν μιά γυναίκα, ντυμένη χωριάτικα καὶ γυλιὰς κατὶ ὁσημ. Ἦταν μιά πολὺ ὡραία εἰκόνα καθὼς στεκόταν ἐκεῖ μὴν ξέροντας πῶς τὴν κυττάζουν, συγκεντρωμένη στὴ δου- λειά τῆς νὰ κόμῃ τὸ ὁσημ στὰ χέρια τῆς νὰ λάμψῃ σὰν καθρέφτης.

Ὁ Πέτρος τὴν κυττάζε ἀρκέτην ὥρα πρὶν προσελθῇ τὸν πρίγκηπα πού τὸν τραβούσε. Ἐνα εἶδος θαυμασμοὶ καὶ καταπληξίως τὸν κρατούσε. Καμμιὰ γυ- ναίκα δὲν τὸν εἶχε συγκινήσει τόσο ὡς τότε. Συνακτύπησε καὶ τὸ τέλος ὅπως τὸν Μεντωϊκῶ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα καὶ τὸν τράβηξε πάλι σὲ γραφεῖο.

— Ποιὰ εἶναι; τὸν ρώτησε ἀμέσως.

— Εἶναι ἡ Μάρθα Σαβρόνσκι, ἀπάν- τισ ὁ πρίγκηψ κυττάζοντάς τὸν πε- ριέργα.

— Ἀπὸ πού ἦρθε;

— Εἶναι χωριόττισα, ὅπως εἴπατε, ἀπὸ

τῆς Λιθουανίας. Εἶχε παντρευθῇ ἕνα Σου- πὸ δρανένα, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκκένωσι τοῦ Μαρριέμποργκ, ὁ στρατάρχης Σε- ρεμέτιεφ τὴν πῆρε ὡς αἰχμάλωτο πολέ- μου. Ἀπ' αὐτὸν ἦρθε σὲ μένα. Μοῦ κό- στισε πολλὰ λεφτά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν με- τάνοιμας γι' αὐτὰ γιὰτὶ ο' αὐτὴν ὀφείλε- ται ἡ τάξις καὶ ἡ καθαριότης πού παρα- τήρησατε σὲ σπῆσι μου.

Ὁ Πέτρος σάπασε γιὰ μιά στιγμὴ Ἐπειτα πῆγε πρὸς τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶδε τὴ Μάρθα, τὴν ἀνοίξε καὶ κατόπιν τὴν ἐκλείσε πάλιν του.

Ὁ πρίγκηψ σήκωσε τοὺς ὤμους του. Εἶχε συνθῆσιν σὲς ἑαφνικὲς ἀουλλογι- ας ἀποφάσεις τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ ἄνθρωπος πού δημιούργησε τὴ Νέα

γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα κι' αὐτὴ τοῦ ἀ- πῆντισε γρήγορα γιὰ νὰ τελειώσῃ. «Ἐπὶ τέλους, εἶναι ὁ τελευταῖος», ἐ- σκέφθη ὅταν ἔφυγε κι' αὐτός.

Ἀλλὰ δὲν ἴσαν ἡ τελευταία ἐνὸ- κλησι. Ὁ Πέτρος ἐπέμεινε. Ἐρχόνταν σὲ σπῆσι διάφορες ἄρες κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε πότε θάρκονταν νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴ δουλειά τῆς καὶ νὰ στέκεται νὰ τὴν κυττάξῃ. Δὲν τρώμαζε καὶ εἶχε συνθῆσιν σὲ πολλὰ ἀπὸ τότε πού μεγάλωσε. Σὲ λίγο μάλιστα παρτήρι- σε πῶς τὸν σκεφτόταν κι' ὅταν δὲν ἴ- ταν ἐκεῖ. Αὐτὸ ἴσαν ἐνοχλητικὸ.

Καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη ἴσαν ἐνοχλητι- κὰ. Πολλοὶ εἶχαν παρτήρησι τὴς συ- κνὲς ἐπισκέψεις τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τὴν αἰτία τῶν ἑπίσης τῶν προσέων τῶρα πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσο εἶχε συνθῆσιν καὶ ἀνθρώποι πού πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων τὴν κυττάζαν ἀδιάφορα, τῶ- ρα ἔκαναν εὐνοϊκὲς παρατηρήσεις γι' αὐτὴν καὶ μάλιστα τὴν κολάεον.

Τῆς Μάρθας δὲν τῆς ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ, ἀλλὰ προσέειπε πολὺ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Λογίαζε ψυχρὰ καὶ ἡ πρώτη ἀ- παίτησις τῆς ἴταν νὰ διπλοιασθῇ ὁ μισθὸς τῆς. Δὲν εἶχε καμμιὰν ἀντίρρη- σιν ὅταν τὴν μετέφεραν σὲ καλλίτερα διαμερίσματα καὶ τὴν μετεχειρίζοντο σὰν κυρία τοῦ σπῆσι παρὰ σὰν οἰκο- νόμο.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτωρ ἴσαν πρόβλημα. Τῆς ἄρεσε. Τῆς ἄρεσε ὁ θο- ρυβώδης χαρακτήρας τοῦ καὶ χαίρονταν μὲ τὸ ἀντίστοιχο κέρι του. Ἀλλὰ δὲν τῆς ἄρεσε τὸ ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα τὴν ἀπο- σκόλυσε. Τὸν σκεφτόταν πολὺ. Μήπως θὰ τὸν ἐρωτεύσαν; Τίποτε καλὸ δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ ἀπὸ ἕνα ἐρωτὰ με- ταξὺ ἐνὸς κοριταῖο σὰν αὐτὴν κι' ἐνὸς ἀνδρα σὰν αὐτόν.

Ἔτσι, ὅταν μίαν ἡμέρα τῆς εἶπε οἰ- γαλὰ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν αὐτὸ τοῦ: «Μάρθα, σ' ἀγαπῶ. Τὸ καταλαβαίνεις; Σ' ἀγαπῶ» αὐτὴ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ τὸν ἐδλεπε νὰ παίξῃ μὲ τέτοιες λέ- ρεις, τὴ στιγμὴ πού κι' αὐτὴ ἴσαν τόσο ἔτοιμη νὰ τὸν ἐρωτεύθῃ.

— Μὴ τὸ λέτε αὐτὸ, Πέτρο, ψιθύρισε χραιομοποιώντας ἀσυνήθιστα τὸ μικρὸ τὸν ὄνομα. Ὑποβέτετε, ὅτι θὰ τὸ πᾶω στὰ σκερὰ;

— Αὐτὸ ὅμως θέλω νὰ κόμῃς, τῆς φώνα- ξε ἀγκαλιζόντάς τὴν καὶ ἀπῆλκοντάς τὴν ψιλά. Αὐτὸ ὅμως ἔχω τὴν ἀπόφασι νὰ κόμῃς.

Τὴν κράτησε μακριὰ του κατόπιν καὶ τὴν κυττάζε στὰ μάτια.

— Μὰ τὸ θεὸ, φώναξε, εἰμὶ βέβαιος πῶς καὶ σὺ με ἀγαπᾷς.

Ἐπειτα τὴ φίλησε κι' αὐτὴ δὲν τόλ- μησε πιά ν' ἀρνῆθῃ τὴν αἰσθημὰτῆς. Τὰ χεῖλι τῆς ἔδωσαν στὰ δικά του τὴν ἀπάντησι καὶ τὰ χέρια τῆς τὸν ἀγκά- λισαν σφιχτά.

— Νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ μου Πέτρο, τοῦ ψιθύρισε ἀργότερα νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ μου. Δὲν μπορῶ πιά νὰ κόμῃ χω- ρὶς ἐσένα.

— Νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ σου! ἔφωνα- ξε αὐτὸς. Νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ σου! Μὰ, Μάρθα, θὰ σὲ κόμω Αὐτοκράτειρα! θὰ γίνῃς μαζὺ μου Κυβερνήτισσιν ὅλην τὴν Ρωσίαν. Καὶ θάθελα νὰ δῶ τὸν ἄνθρωπο πού θὰ με ἐμπόδιζε.

+++

Ρωσία δὲν σταματοῦσε σὲ καμμιὰ συμ- βατικότητα. Ἄν τὴν ἤθελε αὐτὴν τὴν ὑπερτίτεια θὰ τὴν ἐπαίρει ἀσφαλῶς καὶ μολοντὶ ὁ Μεντωϊκῶ λυπόταν πού θὰ ἔκανε τῆς πολὺτιμης ὑπηρεσίας τῆς δὲν θὰ φῆνε ἕνα τόσο ὁσημάντο πρα- γματὶ καὶ νὰ παρεμβλῇ μετὰ τὸν αὐτὸ καὶ τοῦ κυρίου του.

Ἀκόμη κι' ἀν καταλάβαινε πῶς δὲν ἴσαν τόσο ἀσημαντο πραγματατὶ, πού θὰ εἶχε τόσο μεγάλες συνέπειες γιὰ τὴ Ρωσία, καὶ γιὰ τὸν κόσμω ἀκόμη, πάλι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ ἐνεργού- σε. Κι' αὐτὸς ἴσαν μέρος τῆς νέας Ρωσίας πού δημιούργησε ὁ Πέτρος ἀπὸ ἕνα περίπου πρωτόγονο χάος, καὶ ἴσαν μάλιστα σπουδαῖο μέρος. Πού θὰ βρισκόταν, ἀν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέστρε- φε σὲς καθιερωμένους πηγὰς γιὰ στρα- τήγους καὶ πολιτικούς;

+++

Ἡ Μάρθα, ὅχι ἀδικίως ταραχθένε ἀπὸ τὴν ἑαφνικὴ παρουσία τοῦ Μεγαλειό- ττου ἀνθρώπου τῆς Ρωσίας, θὰ ἴσαν πολὺ εὐκαριστομένη ἂν τὴν ἀφῆκεν ἡ σπῆσι νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειά τῆς, ἀλ- λά εἶχε ἀρκετὴ πείρα ἀπὸ τὴν θλιθερὴ ἐπίδοσιν τῶν πολέμων καὶ τῶν ἄλλων τέτοιων πραγμάτων σπῆσι οἰκογενειακὴ ζωὴ, ὥστε νὰ μὴ ἑαφνισθῇ.

Ἀπάντισε σὲς ἐρωτήσεις τοῦ ἐξυ- πνου καὶ τυπικὰ καὶ δὲν ταραχθένε ὕ- περβολικὰ ὅταν τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ φιλ. Ἔτσι εἶναι οἱ ἀριστοκράτες. Δὲν ἴσαν τρο- μερὸ καὶ μάλιστα φάνηκε πῶς τὴν εὐ- χαρίστησε κάπως.

Ὅταν ὁ Πέτρος ἔφυγε ἔδωλε ἕνα ἀ- ναστεναγμὸ ἀνακουφιστικὸ καὶ ἐπείστε- ρε στὴ δουλειά τῆς μὲ διπλόσια ἐργα- τικότητα.

Ἦταν πολὺ καλὸκεφῇ γυναίκα, ἀλλὰ ὁπωδῆσποτε στενοχωρήθηκε κάπως ὅ- ταν, μετὰ μισὴν ὥραν τὴν δέκομφαν πάλι, αὐτὴ τὴν φῶρὰ ὁ πρίγκηψ Μεντωϊκῶ. Ἦταν κυρίως τοῦ σπῆσι, ἀλλὰ ἴσαν κάπως ἐνοχλητικὸ νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴ δουλειά τῆς δευτέρη φορὰ τὸ ἴδιο πρῶν, καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Ἀλλὰ αὐτὸς ἡ- θελε νὰ τῆς κόμῃ ἀρκετὲς ἐρωτήσεις

τῆς Μάρθας δὲν τῆς ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ, ἀλλὰ προσέειπε πολὺ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Λογίαζε ψυχρὰ καὶ ἡ πρώτη ἀ- παίτησις τῆς ἴταν νὰ διπλοιασθῇ ὁ μισθὸς τῆς. Δὲν εἶχε καμμιὰν ἀντίρρη- σιν ὅταν τὴν μετέφεραν σὲ καλλίτερα διαμερίσματα καὶ τὴν μετεχειρίζοντο σὰν κυρία τοῦ σπῆσι παρὰ σὰν οἰκο- νόμο.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτωρ ἴσαν πρόβλημα. Τῆς ἄρεσε. Τῆς ἄρεσε ὁ θο- ρυβώδης χαρακτήρας τοῦ καὶ χαίρονταν μὲ τὸ ἀντίστοιχο κέρι του. Ἀλλὰ δὲν τῆς ἄρεσε τὸ ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα τὴν ἀπο- σκόλυσε. Τὸν σκεφτόταν πολὺ. Μήπως θὰ τὸν ἐρωτεύσαν; Τίποτε καλὸ δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ ἀπὸ ἕνα ἐρωτὰ με- ταξὺ ἐνὸς κοριταῖο σὰν αὐτὴν κι' ἐνὸς ἀνδρα σὰν αὐτόν.

Ἔτσι, ὅταν μίαν ἡμέρα τῆς εἶπε οἰ- γαλὰ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν αὐτὸ τοῦ: «Μάρθα, σ' ἀγαπῶ. Τὸ καταλαβαίνεις; Σ' ἀγαπῶ» αὐτὴ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ τὸν ἐδλεπε νὰ παίξῃ μὲ τέτοιες λέ- ρεις, τὴ στιγμὴ πού κι' αὐτὴ ἴσαν τόσο ἔτοιμη νὰ τὸν ἐρωτεύθῃ.

— Μὴ τὸ λέτε αὐτὸ, Πέτρο, ψιθύρισε χραιομοποιώντας ἀσυνήθιστα τὸ μικρὸ τὸν ὄνομα. Ὑποβέτετε, ὅτι θὰ τὸ πᾶω στὰ σκερὰ;

— Αὐτὸ ὅμως θέλω νὰ κόμῃς, τῆς φώνα- ξε ἀγκαλιζόντάς τὴν καὶ ἀπῆλκοντάς τὴν ψιλά. Αὐτὸ ὅμως ἔχω τὴν ἀπόφασι νὰ κόμῃς.

Τὴν κράτησε μακριὰ του κατόπιν καὶ τὴν κυττάζε στὰ μάτια.

— Μὰ τὸ θεὸ, φώναξε, εἰμὶ βέβαιος πῶς καὶ σὺ με ἀγαπᾷς.

Ἐπειτα τὴ φίλησε κι' αὐτὴ δὲν τόλ- μησε πιά ν' ἀρνῆθῃ τὴν αἰσθημὰτῆς. Τὰ χεῖλι τῆς ἔδωσαν στὰ δικά του τὴν ἀπάντησι καὶ τὰ χέρια τῆς τὸν ἀγκά- λισαν σφιχτά.

— Νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ μου Πέτρο, τοῦ ψιθύρισε ἀργότερα νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ μου. Δὲν μπορῶ πιά νὰ κόμῃ χω- ρὶς ἐσένα.

— Νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ σου! ἔφωνα- ξε αὐτὸς. Νὰ εἶσαι καλὸς μαζὺ σου! Μὰ, Μάρθα, θὰ σὲ κόμω Αὐτοκράτειρα! θὰ γίνῃς μαζὺ μου Κυβερνήτισσιν ὅλην τὴν Ρωσίαν. Καὶ θάθελα νὰ δῶ τὸν ἄνθρωπο πού θὰ με ἐμπόδιζε.

+++

Ρωσία δὲν σταματοῦσε σὲ καμμιὰ συμ- βατικότητα. Ἄν τὴν ἤθελε αὐτὴν τὴν ὑπερτίτεια θὰ τὴν ἐπαίρει ἀσφαλῶς καὶ μολοντὶ ὁ Μεντωϊκῶ λυπόταν πού θὰ ἔκανε τῆς πολὺτιμης ὑπηρεσίας τῆς δὲν θὰ φῆνε ἕνα τόσο ὁσημάντο πρα- γματὶ καὶ νὰ παρεμβλῇ μετὰ τὸν αὐτὸ καὶ τοῦ κυρίου του.

Ἀκόμη κι' ἀν καταλάβαινε πῶς δὲν ἴσαν τόσο ἀσημαντο πραγματατὶ, πού θὰ εἶχε τόσο μεγάλες συνέπειες γιὰ τὴ Ρωσία, καὶ γιὰ τὸν κόσμω ἀκόμη, πάλι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ ἐνεργού- σε. Κι' αὐτὸς ἴσαν μέρος τῆς νέας Ρωσίας πού δημιούργησε ὁ Πέτρος ἀπὸ ἕνα περίπου πρωτόγονο χάος, καὶ ἴσαν μάλιστα σπουδαῖο μέρος. Πού θὰ βρισκόταν, ἀν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέστρε- φε σὲς καθιερωμένους πηγὰς γιὰ στρα- τήγους καὶ πολιτικούς;

+++

Ἡ Μάρθα, ὅχι ἀδικίως ταραχθένε ἀπὸ τὴν ἑαφνικὴ παρουσία τοῦ Μεγαλειό- ττου ἀνθρώπου τῆς Ρωσίας, θὰ ἴσαν πολὺ εὐκαριστομένη ἂν τὴν ἀφῆκεν ἡ σπῆσι νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειά τῆς, ἀλ- λά εἶχε ἀρκετὴ πείρα ἀπὸ τὴν θλιθερὴ ἐπίδοσιν τῶν πολέμων καὶ τῶν ἄλλων τέτοιων πραγμάτων σπῆσι οἰκογενειακὴ ζωὴ, ὥστε νὰ μὴ ἑαφνισθῇ.

Ἀπάντισε σὲς ἐρωτήσεις τοῦ ἐξυ- πνου καὶ τυπικὰ καὶ δὲν ταραχθένε ὕ- περβολικὰ ὅταν τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα θερμὸ φιλ. Ἔτσι εἶναι οἱ ἀριστοκράτες. Δὲν ἴσαν τρο- μερὸ καὶ μάλιστα φάνηκε πῶς τὴν εὐ- χαρίστησε κάπως.

Ὅταν ὁ Πέτρος ἔφυγε ἔδωλε ἕνα ἀ- ναστεναγμὸ ἀνακουφιστικὸ καὶ ἐπείστε- ρε στὴ δουλειά τῆς μὲ διπλόσια ἐργα- τικότητα.

Ἦταν πολὺ καλὸκεφῇ γυναίκα, ἀλλὰ ὁπωδῆσποτε στενοχωρήθηκε κάπως ὅ- ταν, μετὰ μισὴν ὥραν τὴν δέκομφαν πάλι, αὐτὴ τὴν φῶρὰ ὁ πρίγκηψ Μεντωϊκῶ. Ἦταν κυρίως τοῦ σπῆσι, ἀλλὰ ἴσαν κάπως ἐνοχλητικὸ νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴ δουλειά τῆς δευτέρη φορὰ τὸ ἴδιο πρῶν, καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Ἀλλὰ αὐτὸς ἡ- θελε νὰ τῆς κόμῃ ἀρκετὲς ἐρωτήσεις

— Ἐνα ἔργο τοῦ μαθητοῦ τοῦ προπαρασκευαστικοῦ τμήματος κ. Σικελιώτη.

Συνεχίζοντας τὴν ἐρευνά μας στὸ Πολυτεχνεῖο, ἐρχόμαστε σήμε- ρα νὰ δώσουμε μιά εἰκόνα τῆς Σχο- λῆς Καλῶν Τεχνῶν καὶ νὰ μιλήσω- με γιὰ τοὺς νέους ζωγράφους μας, πού τώρα εἶναι ἀκόμα σπουδαστές, μὰ πού πολὺ γρήγορα θάρθουν νὰ λάθουν μέρος κι' αὐτοὶ στὴ ζωντανὴ καλλι- τεχνικὴ κίνησι τοῦ τόπου μας καὶ νὰ πα- ροῦνε μιά θέσι λιγώτερο ἢ περισσότερο τολμῆρῃ ἀπέναντι στὰ σύγχρονα αισθη- τικὰ προβλήματα, πού καθρεφτίζουν κι' αὐτὰ ἀπὸ μιά πλευρὰ τὴν γεμίστ ἀπὸ σφρίγος καὶ ἀλλήλουσυγκρουόμενα γε- γονότα ἐποχῆς μας.

Στὲς ἐκθέσεις πού γίνονται—καὶ πού τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶναι, ὅχι λίγες—βλέπει κανεὶς νὰ ἀντιπροσωπεύονται ὅ- λες οἱ καλλιτεχνικὲς τάσεις καὶ ροπὲς ἀπὸ τὴς πῆς συντηρητικὲς ὡς τὴς πῆς τολμῆρῃς—ἡ γὰρ τὴν ἀκρίβεια—ἐξωφρε- νικὲς. Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸ ὅλες αὐ- τὲς οἱ κατευθύνσεις καὶ οἱ ἀντιλήψεις γιὰ τὴ σύγχρονη τέχνη νὰ μὴ ἔχουν ἀφήσει ἀνεπρέσπαι τὴ ζωὴ τοῦ Πο- λυτεχνεῖοῦ μας, γιὰτὶ οἱ τέσσαρες τοῖ- χι τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τῆς Τέχνης δὲν εἶ- ναι καθόλου ἀρκετοὶ γιὰ νὰ περιορί- σουν μέσα σπῆσι κρῖα ἀκαδημαϊκὰ τοὺς ἀτμόσφαιρα τοὺς νέους ζωγράφους μας, πού βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο ἔ- χουν τὴν ἀξίωσι ἀπὸ τὸν αὐτὸ τους νὰ εἶναι ἐνημερωμένοι πάλιν σὲ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ὡραίας τέχνης τῶν, σπῆσι ὅποια ἔχουν ἀφιερωθῇ.

+++

Ἡ Γραμματεία τῆς Σχολῆς—γιὰ νὰ πάρουμε τὰ ζητήματα κατὰ τὴν «Κοι- νωμένην τάξιν»—ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ὁ- νομαστὸν ὕλητιν, τὸν κ. Λεμπράδου, πού εἶναι καὶ διευθυντῆς. Γενικός Γραμ- ματεὺς εἶναι ὁ ἐκλεκτός φίλος ποιητῆς, γνωστός σποδὸς ἀναγνώστας μας καὶ ἀ- πὸ τῆς τὴν ἀνεργασίας τοῦ σπῆσι «Ἐσπερο» γνωστός στὸ Πανελλήνιο ἀπὸ τὸ τερά- σιο ἀλλὰ προσεγγεμένο ἔργο του κ. Σω- τῆρι. Σκίττης καὶ φιλολογικὸς διευθυντῆς τῆς (Νέας Ἑστίας).

Ὑπὸ τὴ γενικὴ ἐπιμέτεια αὐτῶν καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς—γιὰ τοὺς ὁ- ποίους θὰ μιλήσουμε ἀμέσως πᾶρα κά- τω—ἐργάζονται, κινεῖνται καὶ φιλονε- κούν, σὰν καλλιτέχνες πάντα με συνει- δησι τῆς ἀτομικῆς τους ἐλευθερίας, οἱ νέοι ζωγράφοι μας.

Οἱ μαθητὰ τοῦ Προπαρασκευαστικοῦ Τμήματος μπορεῖ νὰ ἡ καὶ κανεὶς ἀδίστα- κτα, πῶς εἶναι, ὅχι μόνον ἐφάμιλλοι, ἀλ- λά πολὺ πιὸ προοδευμένοι ἀπὸ τοὺς μα-θητὰς τῶν ἐργαστηρίων. Αὐτοὶ εἶναι βε- βαια τιμητικὸ, ὅχι μόνον γιὰ τοὺς ἴδι- ους τοὺς σπουδαστὰς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν καθηγητὴν τοῦ Προπαρασκευαστικοῦ τὸν κ. Μπισκιν καὶ γιὰ τὸν κ. Μαθί- σπου.

Ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Προπαρα- σκευαστικοῦ Τμήματος ξεχωρίζουν μο- ρεῖ νὰ ἡ καὶ κανεὶς οἱ Δαγκλῆς, Τούσης, Ὁρφάνος, Σικελιώτης, πού γιὰ τὴν «Προ- οδευτικὴν» τέχνην τοῦ μιλεῖ ἀρκετὰ εὐ- γλωστὰ ὁ δημοσιευόμενος πίνακας τοῦ «Αρδανιποπούλου». Ἀγγέλου, Νικολαΐδου σπῆσι τὰ ὄνόματά τῶν, μὰ πού δὲν θὰ πῇ ἡ αὐτ

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΤΗΣ ΛΟΥΡΙΛΑ

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Ταρζάν, αφού εγκατέλειψε τη ζούγκλα, παντρεύτηκε στην Άγγλια. Γιατί ο Ταρζάν, στην πραγματικότητα, ήταν ο Άγριος Λόρδος και έζησε με την άρια γυναίκα του και το παιδί τους. Σωφικτά όμως, ο παλιός εκθρόνος του, ο Ρόκωφ, απήγαγε το παιδί του. Ο Ταρζάν, προσπαθώντας να το απελευθερώσει, πέφτει στην πυγμή και μεταφέρεται σ' ένα μικρό βαπόρι, όπου είναι αιχμάλωτος των κακοποιών. Στο ίδιο πλοίο είναι αιχμάλωτοι η γυναίκα του και το παιδί του, αλλά ο Ταρζάν το άγνοει. Ο Ρόκωφ και οι σύντροφοί του αποβιβάζουν τον Ταρζάν σ' ένα έρημο νησί και τον αφήνουν γυμνό, λέγοντας του πως το παιδί του θα παραδοθεί στους αγρίους. Ο Ταρζάν ξαναρχίζει τη ζωή του αγρίου. Τρέφεται σαν θήριο και σε λίγο γίνεται φίλος με φυλές με γλάων πέλκων, με τους οποίους συνεννοείται στη μυητική γλώσσα των ζώων. Σε λίγο σώζει ένα μικρό πάνθηρα που εγγυμνωσάν, τον ακολουθεί πιστά και τον όποιον προσπαθεί να συμφωνήσει με τους πέλκους.

5ον

Ο Σέετα τότε νιαούριζε άγρια, σαν θυμωμένη γάτα, και κατόπιν καθόταν ήσυχος.

Έτσι, σιγά-σιγά, ο Ταρζάν επέτυχε το σκοπό του και σε λίγο ο άνθρωπος, ο πέλκος και ο πάνθηρ άρχισαν να κυνηγούν μαζί. Άλλα από την τρομερή συντροφιά, το πιο τρομερό ήταν το άν με τα μακρά πόδια και το πλατύ στήθος που, προ όλων των άλλων, συνανστρέφεται την καλύτερη Κοινωνία του Λονδίνου.

Συνικά τα ζώα κυριζούν για μία δυό ημέρες. Σε μία τέτοια περίπτωση, ο Ταρζάν, κουρασμένος από μακρινή πορεία, ξεπαύθηκε στη θερμή άμμο της παραλίας και ξεκουραζόταν στον ήλιο. Σωφικτά, από ένα γειτονικό ακρωτήριο φάνηκε ένα ξεμαλλιασμένο κεφάλι και δυό ξενομήτορα μάτια εξέταζαν με καταπληξή το άσπρο κορμί.

Το κεφάλι εξηφανίσθη για μία στιγμή, κατόπιν ξαναφάνηκε συνοδευόμενος από άλλο κεφάλι, έπειτα από δυό, έπειτα από δέκα. Όλα αυτά τα μάτια μύπταξαν με καταπληξή τον ξένο με το άσπρο δέρμα που ήταν ξεπαυμένο στον ήλιο.

Οι μαύροι βρισκόταν αντίθετα στον άερα κι' έτσι η μυριάδι των δεν έφθανε στη μύτη του Ταρζάν. Αυτός, όπως πάντα όταν ήταν μόνος, είχε αποπροσηλθί σε μελαγχολικές σκέψεις και δεν άντελλεφθ τούς μαύρους π'νύ πλησίαζαν με προσφύλαξη, γελούιο και τρομερό με τις πολυήλικες όδοιες των και τα τρομερά ακόντια τους.

Η διάδοσις του όμως ήταν τόσο εκγυμνωσμένη, ώστε τα νεύρα του ένεργούν πριν ακόμη η αντίληψή του κινδύνου φθάσει στο μυαλό του. Ο Ταρζάν άγνωστος ακόμη τι κινδύνου θ' αντιμετώπιζε, όταν βρέθηκε όρθιος σε οτόαν άμυνης.

Τη στιγμή που οι άγριοι, βλέποντας πως άνεκαλύφθησαν, ύμριόσαν έναντίον του, ο Ταρζάν γελούσε σαρκαστικά. Οι μαύροι, ακολουθώντας παλαιά αλλά δοκιμασμένη τακτική, τόν είχαν περικυκλώσει μ'ην φέροντας του άλλη διεξόδο από τη θάλασσα που δογγούσε πίσω του. Μα ένα ούρλιασμα θριάμβου, οι πολεμιστοί έτοιμαζόταν να έπιτεθούν...

Άλλα η πολεμική τους κραυγή, όσο φοβερή κι' άν ήταν, δεν ήταν τόσο τρομερή όσο οι άγριες και δυνατές κραυγές που έδγαναν από το στόμα του άσπρου. Οι μαύροι, παραγμένοι, άλληλποκαπνίζον γιατί ποτέ δεν φανταζόταν πως τόσο ζωώδεις κραυγές μπορούσαν να θγούν από άνθρωπινο λαρύνι...

Συνήλθον όμως και ύμριον πάνω έναντίον της λειάς των, αλλά έκείνη τη στιγμή, με μεγάλο θόρυβο κλαδιών που έσοσαν, ξεπετάχθηκε από τη ζούγκλα ένα θέαμα που ήταν άρκετο γιά να παγώσει και τους πιο γενναίους.

Ένας πάνθηρ με φλογισμένα μάτια, με άπειλκτικό μορφοσμό, πηδούσε μέσα από τα δένδρα και από πίσω ακολουθούσαν γιγάντιοι πέλκοι, μισοσκοιμμένοι στα πίσω πόδια των, δεικνύοντας τα δόντια τους και κουνώντας τις πελώριες γραβίδες τους!

Τα θήρια του Ταρζάν άκουσαν την πρόσκλησή του!

Πριν συνέλθουν από την κατάπληξή των οι άγριοι, τα τρομερά θήρια έπεσαν πάνω τους.

Τα πολεμικά ακόντια τους έσοσαν σαν ξυλαράκια, τα μαχαίρια τους τους έπεσαν από τα χέρια και οι μαύροι έτρεχαν έδω και κεί ζητώντας ματαίως να ξεφύγουν το θάνατο.

Μόνο ένας άπ' αυτούς γλύτωσε και το διαπεραστικό μάτι του Ταρζάν τόν είδε, ένώ εξαφανιζόταν από το άλλο μέρος του ακρωτηρίου.

Ήταν ο Μογκάμπι, ο άρχηγός της φυλής των Βαγκάμπι, που έγκαταλείπων τους πολεμιστάς του στην τύχη τους και τρέχοντας με όλη τη δύναμή των ποδιών του, ζήτησε να ρίξει στο νερό μία με-

Οι άγριοι ύμριον τ' ακόντια των έναντίον του Ταρζάν.

γάλη βάρκα, που είχαν σώσει στην άμμο.

Χωρίς θόρυβο, ο Ταρζάν πλησίασε τον άνθρωπο. Μέσα στο μυαλό του μία έλπιδα γεννιόταν. Άν αυτοί οι άνθρωποι είχαν χρησιμοποιήσει βάρκα για νάρβουθ στον νησί, άσφαλώς θα έρχόταν άπο γειτονική στερία. Γιατί να μη χρησιμοποιήσει τη βάρκα γιά να φύγει άπ' αυτό το νησί όπου δεν είχε καμιά άν έλπιδα να συναντήσει πεία τον πολιτισμένο κόσμο;

Ένα θαρρ χέρι έπεσε στον ύμο του Μογκάμπι, πριν αυτός άντληφθ έτι κατεδωκετο και μόλις άνασχοήθηκε, ένωμένος να παλέψη, βρέθηκε κόμω, φωνάζοντας από τόν πόνο.

Στη γλώσσα της Δυτικής Άκτις, ο Ταρζάν έλεγε στον άνθρωπο:

—Ποιός είσαι;

—Μογκάμπι, άρχηγός των Βαγκάμπι, άπάντησε ο μαύρος.

—Θα σου χαρίσω τη ζωή, άπάντησε ο Ταρζάν, άν μου δροισθής πως θα με δροισθής να φύγω άπ' αυτό το νησί.

—Θα σε δοθήσω, έσπευσε ν' άπαντήσθ ο Μογκάμπι. Άλλά τώρα που σκότωσες τους ανθρώπους μου, δεν ξέρω πως θα μπορούσα κι' ένώ να φύγω άπ' αυτό το νησί, γιατί χρειάζονται πολλοί καυκάτες και, χωρίς αυτούς, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να περάσουμε το νερό.

Ο Ταρζάν τόν άφησε και έπέτρεψε στον νικημένο να ογκωθί. Ο άνθρωπος ήταν σκεδόν γίγας, ύψαιο άναλμα, άληθινό μαύρο άντληφρο που ύψαιου δειγματος της λευκής φυλής που άντεμετώπιζε.

—Έλα, έλεγε ο Ταρζάν, δεικνύοντας με το χέρι το μέρος όπου σκεκάναν ακόμη τα τρομερά ζώα του.

—Έλα, έλεγε ο Ταρζάν, δεικνύοντας με το χέρι το μέρος όπου σκεκάναν ακόμη τα τρομερά ζώα του.

—Θα σε σκοτώσουν... έλεγε ο Μογκάμπι πρέρνοντας.

—Όχι, άπάντησε άπλά ο Ταρζάν. Είνε ύπνότερες μου.

Ο μαύρος δίσταζε ακόμη, αλλά ο Ταρζάν τόν πρόβηξε και σε λίγο οι δυό άνθρωποι έβγικαν από τη ζούγκλα.

Μόλις είδαν το μαύρο, τα θήρια, μούγκρισαν άπειλκτικά, αλλά ο Ταρζάν τα ηύχασσε με μερικές φωνές.

Όπως έμωθε στους πέλκους να δεχθούν το Σέετα, έτσι ο Ταρζάν τους έκαμε να δεχθούν το Μογκάμπι, πιο εύκολα μάλιστα, αλλά ο άνηπάκος Σέετα

φανόταν πως δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί του άπηγόρευαν να δοκιμάσθ το κρέας του. Εύτυχώς, καθώς ο Ταρζάν φρόντιζε να τόν τρέφθ καλά, περιορίζονταν σε μερικές λιχουδικές ματιές έναντίον του άτυχούς Μογκάμπι.

Ο Μογκάμπι γιά περισσότερη ασφάλεια, δεν άπομακρυνόταν ποτέ από τόν Ταρζάν και φρόντιζε να βρίσκειται πάντα κοντά του. Καθώς, παρ' όλες τις προσφύλαξεις, ο Σέετα είχε μίαν ήμερα την έμψνευσι να πηδήσθ έναντίον του μαύρου που θα τόν κατεσπαράσε, άν δεν έπενέβαινε ο Ταρζάν, γιά να τόν δαμάσθ, του κτύπησε πολλές φορές και δυνατά μάλιστα τη μουσουδά με τη γραβιά του.

Βλέποντας αυτό το άπίστευτο θέαμα, ένώς άνθρώπου που κτυπούσε, όπως θα φανήκαν εύνοϊκές, έμψικες στη βάρκα παίρνοντας μαζί του το πιο περίεργο πλήρωμα που φάνηκε ποτέ. Συνοδευόταν από το Μογκάμπι, τόν Άκούτ, το Σέετα και δώδεκα μεγάλους άρσενι-κούς της φυλής του Άκούτ!

Ελπίζοντας αυτό το άπίστευτο θέαμα, ένώς άνθρώπου που κτυπούσε, όπως θα φανήκαν εύνοϊκές, έμψικες στη βάρκα παίρνοντας μαζί του το πιο περίεργο πλήρωμα που φάνηκε ποτέ. Συνοδευόταν από το Μογκάμπι, τόν Άκούτ, το Σέετα και δώδεκα μεγάλους άρσενι-κούς της φυλής του Άκούτ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΙΤΟ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ

Το ταξίδι προηγέλλετο θαυμάσιο. Ο καιρός ήταν εύνοϊκός και οι πέλκοι, άνησυχιοι στην άρχη γιάτι βρισκόταν στην θάλασσα, τόν πήραν άπόφασι, υπό την ένθάρρυνσι του Άκούτ, και κυνηλάτοσαν άρκετά καλά.

Ο Σέετα ήταν νυκελικά ξεπαυμένος στα πόδια του κυρίου του, γιάτι ο Ταρζάν, δικαίως, προτιμούσε να κρατά το άνυπότακτο ζώο μακριά από το ήπληρωμα) που άνησυχούσε έδω από τη νέα κατάστασι και ή παραμικρή πρόσκλησι εκ μέρους όποιουδήποτε άρκουσε να κόμθ τόν πάνθηρα να ξεκαρφή τη συμμαχία που είχε συνάψει.

Ο Μογκάμπι καθόταν στην πρύμνη και ο Ταρζάν στην πλώρη της βάρκας. Καθώς ο άερας ήταν εύνοϊκός, μετά δέκα ώρες ή στερία φάνηκε στον όρίζοντα σαν μία μακριά γκριζή γραμμή. Έν τ' έμεταξύ είχε βραδυώσει κι' όταν ή βάρκα έφταζε, τα ζώα πληνίσαν στην άμμουδιά κατακουρασμένα.

Ο Ταρζάν έμεινε άρκετίν ώρα άμψνος, σκεπτόμενος πως τώρα ήταν στη στερία της Άφρικης, όχι μακριά, όπως τόν είχε πθ ο Μογκάμπι, από το μεγάλο ποταμό Ουγκάμπι. Η καρδιά του πλημψνίζε από έλπίδες...

Την άλλη μέρα, την αύγθ, ο Ταρζάν παρατήρησε πως δυό πέλκοι από τη φυλή του Άκούτ, είχαν εξαφανισθ έτι ζούγκλα, άπογοητευμένοι ίσως από το ταξίδι της παραμυθίας. Ένώ τα ζώα σκorpίζονταν γιά να βρουν τροφή, τα χαμκόλαδα κοινάθηκαν σε μικρήν άπόστασι και ένας μαύρος έτράπη εις φυγήν, ως τις καλούδες που βρισκόταν σε άπόστασι λίγων χιλιόμετρων μακριά και άποτελούσαν το πατρικό χωριό του.

Είδα ένα νέο Άσπρο! Φώναξε στον άρχηγό όταν έβρασε μπρός στην καλύβα του. Ένα νέο Άσπρο που έρεκεται κατά δώ με πολλούς πολεμιστές που είδα μακριά. Ήλθαν με πολεμική βάρκα γιά να σκοτώσουν και να ληστέψουν, όπως έκαμε ο Άσπρος με το μαύρο γένι που ήλθε έδω το περασμένο φεγγάρι!

Η νέα μητέρα σφάφικε στο παιδί της κι' είδε τα δυό κρυάμενα δάκρυα κι' ή τρυφεράδα φούσκωσε την καρδιά της. Άπλησσε τότε τα χέρια της, τα πέρασε ήρεμα και άπλά από τα όλοζανθα μάλια του κι' ύστερα—ένώ ή μίς Γουάρνευ έκλεινε, φεύγοντας διακριτικά, τη βαρεά πόρτα, γιά ν' άφήσθ μονάχη την κυρία με το παιδί,— άγκάλιασε παρ' όφωρα, τώσφωρε με βέρμη στην άγκάλια της και το γιόμισε φίλα.

Η Μάρθα, στην όρμητικη αύτη έκδηλυσθ, είχε άγάπης της μητέρας της, τρώμαζε:

—Μαμά... γιάτι... ρώτασε.

Μα ή νέα γυναίκα δεν άκούσε το παρ' όνομαυτό το παιδί της. Τ' έφωλσε στο μάγουλο, στο άστρο, στο στόμα, στο λαιμό, στα μάλια, σαν να φοβόταν πως θα πάσαν, και δέ θα γυρίσε πιά από τόν τακτικό άπογευματινό περίπατο, που

Ο Καρίθι, ο άρχηγός, πετάχθηκε όρθιος. Μισός πλημψνίζε την καρδιά του έναντίον των Άσπρων από τούς που πέρασε αυτός ο ξένος πόν, ένώ τόν δέχθηκαν σαν φιλοξενούμενο, έπνιξε τρεις πολεμιστές του και έκλεψε πολλά ζώα του.

Μετά μίαν ώρα, ένώ ο Ταρζάν άνυποψίαστος, άνέβαινε πρός τόν Ουγκάμπι με τη βάρκα του, έπτά μεγάλες βάρκες, γεμάτες ενόπλιους πολεμιστές έρχόταν έναντίον του.

Ο Καρίθι ήλπιζε να φθάσθ τη βάρκα πριν οι άσπροι χρησιμοποιήσουν τα δελφία τους και να τούς νικήσθ με τόν άρπλο.

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ : Η συνέχεια.

Παρακολουθήσατε δλοι από σήμεραν το νέο μυθιστόρημα του «Εσπέρου» και συστήσατέ το εις τούς φίλους σας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

“Όσοι αγάπησαν, όσοι έ πόνεσαν, δσων ή καρδιά μάτωσε από ένα ξρωτα άπελπισμένο ής διαβάσουν την «Άγωνία».

Ο ΚΟΥΔΟΥΝΙ του πλεφώνου έσήμανε. Η νέα γυναίκα, που κρατούσε στα χέρια της κάποιο περιούδικό, ένώ τα μεγάλα κατάννα μ'α τια της, είχαν προσπληθί στο κενό, σαν να έμψπασ από ένα άνει-

ρο. Σπικόθηκε άρνη, έκαμε μερικά βήματα δικώς βιασύνη κι' έφθασε στο τηλεφωνο, που έξικολούθει να σημάλνη. Πήρε το άκουστικό στο ύψαιο χέρι της και τώφερε έως το ρόδινο αυτί της, με μία άρνη κίνησι:

—Εμπρός!

—Ναι, γνώ. Η κ. Φώτα Μιρέζη...

—Αυτοτυχώς δεν είναι έδω ο κ. Μιρέζης

—Όχι, δεν θάρθθ το βράδυ.... Ταξιδεύει...

Και, σαν να είχε κοπιήσει πολύ, γιά να είρη αυτά τα λόγια, κατέβασε το χέρι της τόσο άπότομα, σαν να ήταν τ' άκουστικό από άνομημένο σίδερο και το άφησε βιαστικά, έπάνω στο μηχανήμα.

Ύστερα έμεινε εκεί, στη θέσι αυτή, με τα ύψαία έκφραστικά μάτια της άπλανή, με τη σκέψη παρασυρμένη ποίος ξέρει πού... Άλλά κείνη τη στιγμή ή πόρτα τού γραφείου άνοιξε άπότομα κι' ένα ξανθό κοριτσάκι ώρμησε πρός τη νέα κυρία, ένώ πίσω του έρχότανε βιαστικά μία λιγνή, φηλή, ξανθή γυναίκα, που προσπαθούσε μάταια να το συγκρατήσθ.

—Μάρθα... Πώς τρέχεις έτσι πάνω στη μαμά; Μάρθα... φώναζε άγγλικά.

Η κ. Φώτα Μιρέζη πρόσεκε τη σκεπή αυτή, που ήταν τόσο συχνή, τώρα τόν τελευταίο καιρό, κι' όμως έβριζε την έντυπική πως της φανόταν άναπάντεχη. Μα, ξαφνικά—σαν να συνήλθε,—στο όλόδροσο πρόσωπό της, το τόσο ύψαιο και τόσο έλκυστικό, σκorpιστικέ ένα μειδίαμα εύκαορισσέας:

—Άφιστέ την, έίπε στην μίς Γουάρνευ, στην ίδια γλώσσα...

Και τότε, το χαριτωμένο κοριτσάκι, σαν να ξεθάρραφε, πηδωσε στο λαιμό της μητέρας του, ένώ παραπονιότανε γιά την άυσιτηρότητα της Έγγλίδας:

—Έτσι κάνει πάντα, μαμά... Ποτέ δεν μ' άφινει νάρθω να σάς εύρω...

—Πρέπει όμως ν' άκούς τη μίς Γουάρνευ, Μάρθα, γιάτι θα πάθθ να σ' άναπά...

Κι' όμως γνώ δεν μπορού να μη σάς βλέπω, μαμά,—έπέμεινε ή μικρή. Τώρα μάλιστα, που δεν βλέπω πιά το μπαμπά μου...

Η κ. Φώτα Μιρέζη άφησε τη μικρή στο πάτωμα, με τόσο βία, ώστε κτύπησε το κεράκι της σε κάποια σκυριανή πολτρώνα τόσο, που δυό δάκρυα κύλισαν από τα ύπεροχα ματάκια της, πούμιασαν σαν βέρα μαργαριτάρια.

Μα—παράξενο—ή Μάρθα μίτε έκλαψε, ούτε φώναζε. Μόνο, σαν πέρασαν κάποιες στιγμές, έίπε με παράπονο:

—Δεν μ' άγαπάτε πιά, μαμά;

Η νέα μητέρα σφάφικε στο παιδί της κι' είδε τα δυό κρυάμενα δάκρυα κι' ή τρυφεράδα φούσκωσε την καρδιά της. Άπλησσε τότε τα χέρια της, τα πέρασε ήρεμα και άπλά από τα όλοζανθα μάλια του κι' ύστερα—ένώ ή μίς Γουάρνευ έκλεινε, φεύγοντας διακριτικά, τη βαρεά πόρτα, γιά ν' άφήσθ μονάχη την κυρία με το παιδί,— άγκάλιασε παρ' όφωρα, τώσφωρε με βέρμη στην άγκάλια της και το γιόμισε φίλα.

Η Μάρθα, στην όρμητικη αύτη έκδηλυσθ, είχε άγάπης της μητέρας της, τρώμαζε:

—Μαμά... γιάτι... ρώτασε.

Μα ή νέα γυναίκα δεν άκούσε το παρ' όνομαυτό το παιδί της. Τ' έφωλσε στο μάγουλο, στο άστρο, στο στόμα, στο λαιμό, στα μάλια, σαν να φοβόταν πως θα πάσαν, και δέ θα γυρίσε πιά από τόν τακτικό άπογευματινό περίπατο, που

θακανε σε λίγο, με την γκουβερνάντα του.

Η Μάρθα δεν ξαναμύλησε. Άφέθηκε στο παράφορο μπτρικό χάδι, ένώ στο προσωπάκι της ήταν ζωγραφισμένη ή θλίψη, σαν να καταλάβαινε την ατία. Κι' όταν έκχαλαρώθηκαν τα χέρια της μπτέρας του, έρριψε ένα φευγαλέο βλέμμα άπέναντι στον τοίχο, όπου κρεμό-

διά, κοντά στη θάλασσα, που τόσο σ' άρέσει.

—Και θα βλέπω και τα βαπόρια, μαμά μου....

—Ίσως έρχεται ή μπαμπάς...

Η κ. Φώτα Μιρέζη κρατήθηκε δυό μπουρούσε. Ένα μειδίαμα γεμάτο πόνο, άνθισε στο πρόσωπό της κι' άπάντησε στην κόρη της:

—Ναι, Μάρθα.... Θα έδς και τα βαπό-

ρσι τόν πατέρα που έλειπε, που τόσο τόν έπιθυμούσε, ή σαν να έτρεχε γλήγορα στο θάληρο, γιάτι πίστευε πως κάποιο βαπόρι θα γυρίζε και θα τόν έφερνε πίσω....

Ύστερα, στο εύρύχωρο γραφείο, άπλώθηκε και πάλι ή οισμή. Η Φώτα Μιρέζη, μόνη με τόν πόνο της, έκωσε βολές πάνω και κάτω, με και το βήμα της δεν άκούσανε, όπως και ή κραυγή της άπογνώσεώς της. Τ' ό βήμα της πνιγότανε στο πατωμα, όπως ή κραυγή τού πόνου της πνιγότανε μέσα στο στήθος της, γιάτι δεν ήθελε να μάθθ ο κόσμος το δράμα της.

Η νέα, ή ύψαία, ή πλούσια, ή μορφομένη, ή πολυαγαπημένη των άθηναικών ασολωνών Φώτα Μιρέζη, ή γυναίκα τού πλούσιου εργοστασιάρχη Μάρκου Μιρέζη, δεν ήθελε να χαρή ο κόσμος, που την κομπλιμεντάριζε, μα που κατά βάθος την έκθρευόταν, γιά την τύχη της και την ύμωφρία της και την άυσιπρέπεια της, δεν ήθελε ο κόσμος αύτός ο κακός να χαρή γιά τόν άνείψωτο πόνο, που της σπαράζε την καρδιά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Κάποτε στην ώρα της εδ'τυχίας μας κάτι, που δεν περιμενουμε, έρχεται να την δλητηπριάσθ.

Η ΑΝΟΙΞΙ ήταν στις δόδες της. Μυρωμένους, ο άγέρας έμεινε από τ' άνοικτά παρθένα. Κυριαρχούσε ή μυρουδιά των λεμοναυθών. Ένας άπέραντος κήπος, γιομάτος από έσπερδοειδή, άπλώνονταν κάτω από το έπιθλαπτικό μέγισμο. Τριανταφυλλίες άθρονες είχαν φευτεψί στα πλαγιά του και σε λίγο θ' άνοιγαν τα μπουμπούκια τους και θ' άνοιγαν το άρωμά τους να γιομίσθ την άτμόσφαιρα.

Η κ. Φώτα Μιρέζη ήταν τότε δεκαοκτώ έτών. Μπομπούκι κι' αυτή, που ή άνοιξη του είχε έλθει, που άρχισε ν' άνοιγθ, κάτω από τις άγάπης ή θάλπειρη ζεστασία.

Τη θυμόταν καλά αυτή την ήμερα, που πλημψνίζε από φόος και από έμωιδίες, την ύψαία αυτή άτμική ήμερα, που ήταν γεμάτο ν' αλλάζέθ την ήουα έως τότε παρθενική ζωή της.

Ξεπαυμένη σε μία γτρομιά, στην κέπη βεράντα τού πατρικού της σπιτιού, προσέκε και τόν έλκυστο θόρυβο.

Κάποια στιγμή άκουσε τόν ήχο τού κουδουνισού της έξώθρας κι' ή καρδιά της κτύπησε δυνατά.

—Έρχεται... ή θύρα.

Σπικόθηκε βιαστικά, έρριξε ένα βλέμμα στον κήπο προσπαθώντας να επιθλήσθ στον έαυτο της. Κι'ότιον, πιο ήρεμα, έστρεψε πρός την πόρτα κι' έτοιμαζόταν νάμθρ στο σάλλον.

Ασφαλώς θα είχε άνέβει θες εκεί το πρόσωπό του περιμένε.

Μα σταμάτησε, όταν είδε την κομωμένη ρά τιά να μπήνθ ή ένα πακέτο πάνω σ' ένα άσπυμένο δίσκο.

—Μία έπιστολή, δεσποινίς, έίπε.

Όχι, τώρα, με χέρι προεμένο, σαν να προάιντεσε κάποιο κακό, άπλωσε το χέρι της κι' έπληρε το γραφείο.

Ήταν ένας φακέλος, κρύματος μιάς, με τ' όνομά της γραμμένο σε γραφή πλάνια:

Δεσποινίς

Φώτα Βέλοη

Προσωπική

Άνεγνώρισε το γράμμα κι' έγινε άκόμη πιο ύφρη. Έν τούτοις κατάρρασε να κρύβθ την τροσική της.

—Ημέ με το ταχυδρομείο; ρώτασε την δαλματινόλο σκεδόν αδιάφορα.

—Όχι, δεσποινίς. Ο θυρωρός μου έλεν πν θ' ήλθε έρεσε κάποιος γκρού. Την παραδύσε κι' έμεινε άμέσως άρρη παρ-

Και σαν να είχε κοπιήσει πολύ γιά να πθ αυτά τα λόγια έμεινε σαν άποσάλομένη.

τανε μία μεγάλη φωτογραφία τού μπαμπά.

Η κ. Φώτα Μιρέζη είχε τώρα συνέλαθε. Διάρρασε μ'αυη της τις δακρυσές υποσφύρες της κόρης της, πούχαν αναστασθή από τα χόδια της, της έστρεψε το φορεμάτακι της κι' άρχισε να σφίγγει το μάλι.

—Ποιό θα πάτε με την μίς, Μάρθα;

—Η κ. Μιρέζη σήμανε. Άκούσε ή βαρεά πόρτα άνοιξε και το ξανθό κοριτσάκι με τα γαλάνα μάτια της μίς Γουάρνευ φάνηκε.

—Έλατε, μίς, να πάρете τη μικρή.

Η Μάρθα ήλπιζε τη μητέρα της, ή νέα γυναίκα της άναπαύσεως το φιλ και ή παιδί έμυγε με βία, σαν να είχε έκα-

ρσι, που θα φεύγουν....

—Άλλα ή μικρή έπένε...

—Μα όλο φεύγουν, μαμά; Δεν έρχε...

—Κανένα...

—Όχι, παιδί μου.... Όλα φεύγουν...

—Είπε ή νέα τόσο ρεσιδωθή ή νέα μητέρα.

—Τι άυστυχία! έπρόσθεσε με πολλή σοδαρότητα ή μικρή. Κι' ένώ νόμίζα, πως κάποιο θάσκεται, γιά να φέρθ το μπαμπά...

Η κ. Μιρέζη σήμανε. Άκούσε ή βαρεά πόρτα άνοιξε και το ξανθό κοριτσάκι με τα γαλάνα μάτια της μίς Γουάρνευ φάνηκε.

—Έλατε, μίς, να πάρете τη μικρή.

Η Μάρθα ήλπιζε τη μητέρα της, ή νέα γυναίκα της άναπαύσεως το φιλ και ή παιδί έμυγε με βία, σαν να είχε έκα-

—Δεν ξέρεις, Μάρθα;... Δεν σου...

—Όχι, μαμάκα....

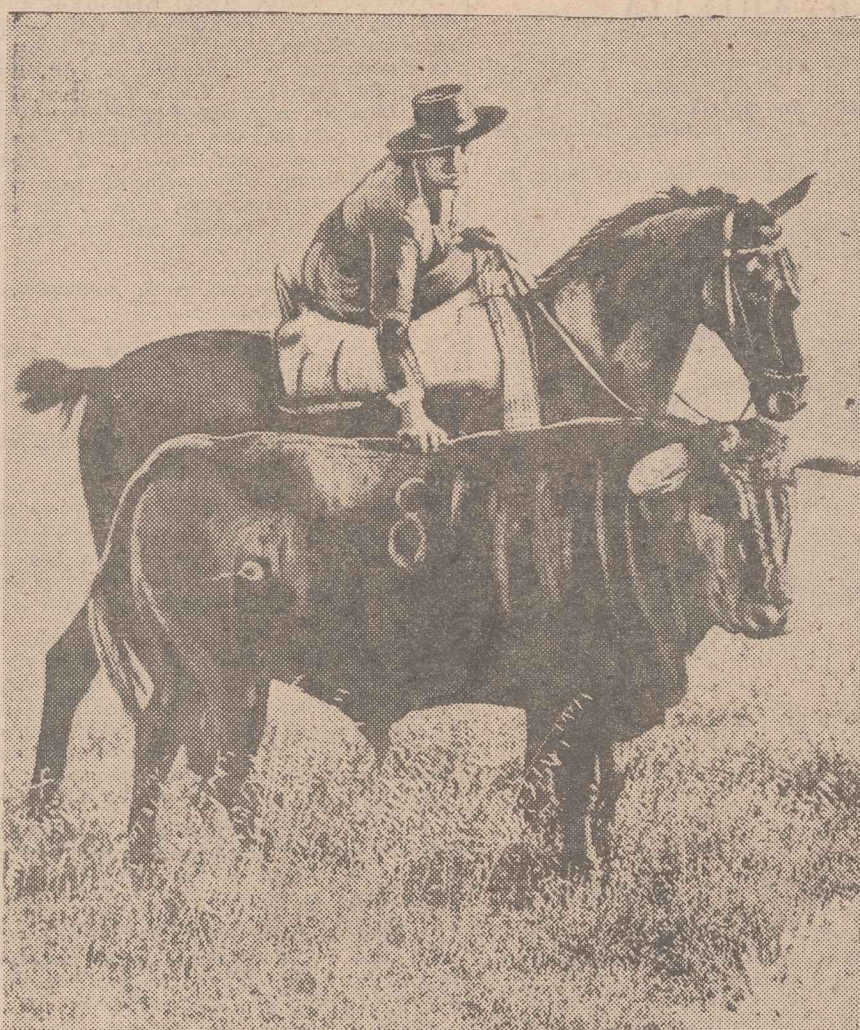
—Λοιπόν, θα σου πθ ένώ... Θα πάτε...

—Θα παίξεις στην άμμου...

ΙΣΠΑΝΙΑ : 'Η χώρα τών λουλουδιών και της αγάπης άλλοτε και τώρα

ΜΙΑ ΓΡΗΓΟΡΗ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΗ ΙΣΠΑΝΙΑ

Ένα συγκινητικό ρεπορτάζ, ενός δικού μας δημοσιογράφου, που είχε ζήσει αρκετό καιρό στην Ισπανία, τον καιρό που η μεγάλη αυτή χώρα ξεχώριζε ανάμεσα στην Εύρωπη και προσείλκυε, με τις ωμορφιές και τις χάρες της και τις γιορτές της, караδάνια περιηγητών, που άφιναν πολύ χρυσάφι και θαύμαζαν την πρωτότυπη ζωή του Ισπανού.

Μια προπόνησις πριν από τις ταυρομαχίες.

Η «γκάιντα» δεν είναι μόνον μουσικό όργανο. των 'Αιγιγάνων και έθνικό μουσικό όργανο των Σκώτων. Οι Ισπανοί χωρικοί δεν ζούν χωρίς αυτή. Άνωτέρω : ένας «γκάιντοπαίκτης» Ισπανός με την τοπική ένδυμασία του.

Η προσοχή όλου του κόσμου έχει στραφεί προς την Ισπανία, τον τελευταίο καιρό. Ένας εμφύλιος πόλεμος παρέδωσε στις φλόγες ολόκληρη τη χώρα. Και μέχρις ότου να λήξη αυτός ο πόλεμος και η Ισπανία επανέλθει στην παλιά, τη νομιμόφρονη, την ήσυχη χώρα, θα συνταράσσεται από το ήφαίστειο αυτό της πολιτικής ταραχής, που ξέσπασε απότομα, για να διακόψει την ώμορφη ζωή του Ισπανικού λαού.

Η παλιά Ισπανία ήταν κάτι το ιδεώδες. Ήταν η μαγεμένη χώρα ανάμεσα στην Εύρωπη, η χώρα, που κάθε χρόνο προσείλκυε εκεί τα καράβια των ξένων περιηγητών, για να θαυμάσουν την πρωτότυπη ζωή του Ισπανού.

Έρως, τραγούδι, κιθάρα και χορός ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά της παλιάς ζωής της Ισπανίας.

Στις φλέβες των Ισπανών το αίμα βράζει. Είναι λίαν θερμώσιμος, λαός, που όλα τα πάθη έννοιασε να τα σβήσει μέσα στο άπειρο έρωτικό αίσθημα.

Ο έρως της Σπανιόλας έχει μείνει ιστορικός στα χρονικά. Για τον έρωτα περιφρονεί, θυσιάζει τα πάντα. Καμιά φορά φτάνει και μέχρι εγκληματίες, αρκεί μόνο η απόκτηση εκείνου που ποθεί, που λαχταρά η ψυχή της, όταν η καρδιά της σκιρτά στα πρώτα ανοιξιάτικα άερα, τα βαρυφορτωμένα από τα μύρα των λουλουδιών. Γιατί, πραγματικά, στην Ισπανία υπήρχαν οι πιο ώμορφοι κήποι, με τα πιο μυροβόλα περίεργα άνθη, που το λεπτό τους μύρο διειργεί τις αισθήσεις. Και τότε αρχίζει το τραγούδι, το νέντι.

Τι να τη κανείς για το Ισπανικό τραγούδι! Οι πιο παθητικοί έρωτικοί στίχοι σε μία μελωδία γλυκεία, με ένα ρυθμό γοργό, που σε κάνει, χωρίς να το θέλεις, να χορεύεις, να πιπίζεις, να αγκαλιάσεις, να φιλήσεις, να μεθύσεις.

Και λέει η Σπανιόλα στον έρωμένο της: Μία τριχά από τα μαλλιάκια μου τα ματιά σου να ράψης για να μη δής που στών φιλιών τη φλόγα θα με καίψης.

Ο Ισπανός επανασταίνει τους στίχους αυτούς και η κιθάρα αναστενάζει, αναρριεί, οι χοροί της μιλάνε κάτι από τα δαχτυλά του. Η κιθάρα, που συνοδεύει το τραγούδι, πάσχει κι αυτή, αισθάνεται, πονάει, μιλάει, τραγουδάει και σβύνει με έν' ακρόντο ξαφνικό κι απότομο.

Εν τώ μεταξύ η Σπανιόλα, που δεν της λείπει ποτέ το κέφι, έχει σπκωθί. Και στην πλακόστρωτη αυλή, της οποίας η ατμόσφαιρα έχει πνιγί από τα άρωματά των ανθισμένων πορτοκαλιών, αρχίζει ένα ζωηρό, τρελό χορό, αλλά με κινήσεις κανονικές, κινήσεις παράξενες και πολυμερές, παικνιδάρικες, προκλητικές. Στις κινήσεις αυτές εκδηλώνονται τα αίσθημα της ψυχής της Σπανιόλας. Οι κινήσεις της αυτές δείχνουν τι θέλει, τι ζητά η Σπανιόλα...

Κι ενώ χορεύει και τα πόδια κτυπάνε στο πλακόστρωτο ρυθμικά, γρήγορα-τυμπήματα, που φανερώνουν όλη την ανυπομονησία, τη διαίονη και την σκληρότητα της ψυχής της—τα χείλη της Σπανιόλας—δυσ βαθυκόκκινα ρόδα της Γρενάδας—μυδανόικτα και υγρά, τρέμουν... και... από τη φλόγα και ζήτανε τη δροσιά των ανθισμένων φιλιών, για να σβύσουν, ενώ τα κάτασπρα σαν τα μαργαριτάρια δόντια της κρατάνε ένα τριαντάφυλλο—που ασφαλώς δεν είναι τόσο κόκκινο, όσο τα χείλη της... Το τριαντάφυλλο φαίνεται άχρο... .

Η Σπανιόλα, άπάνω στο μεθύσι του χορού, πετάει το τριαντάφυλλο ο' έναν άντρα... Σε κείνον που προτιμά!

Και αυτό το πράγμα σημαίνει πάρα πολλά... .

Ο πιο συνήθιστος και λαϊκός χορός είναι το μολερό και το ταγκό. Το τελευταίο μάλιστα ξεπέρασε πρό πολλού τα όρια της Ισπανίας, εξαπλώθηκε ο' όλη την Εύρωπη, στην 'Αμερική, στον κόσμο ολόκληρο.

Στα χωριά της Ισπανίας—ιδίως τα όρεινα—η κιθάρα δεν είναι τόσο συνήθισμένη. Εκεί πάνου τις ημέρες των εορτών, γίνεται σωστό πανηγύρι με λαϊκά τραγούδια και χορούς, και το πιο συνήθισμένο όργανο, που ένθουσιάζει τους Ισπανούς χωρικούς, είναι η γκάϊτα. Μάλιστα ο αέρας, που βρίσκεται μέσα στο άσκι, περνώντας από το μικρό καλαμάκι, που βρίσκεται στην άκρη, σκονιφάει άφθαστες, ζωηρές και εύθυμες μελωδίες.

Αλλ' εκτός από την γκάϊτα, τα λαϊκά τραγούδια και τους χορούς, οι Ισπανοί χωρικοί είχαν κι ένα άλλο μέσον διασκεδάσεως: Τις ταυρομαχίες. Στις περισσότερες επαρχιακές πόλεις, —αλλά και στις μεγάλες ακόμη—η καλλιτέρα διασκέδασις των κατοίκων ήταν οι ταυρομαχίες.

Μέσα στην άρένα ο ταύρος παλεύει με τους «τορεαντόρ», τους ταυρομάχους, οι οποίοι τους αγριεύουν με το κόκκινο πανί. Οι ταύροι όρμουν με τα κέρατα έναντιόν του τορεαντόρ και αλλοιώνον, αν ο τελευταίος αυτός δεν προσέλα με μνήχη το ζήφο σε ώρισμένο σημείο στο σώμα του ταύρου. Βρίσκει οίκτρο θάνατο. Ξεοικρίζεται με τα κέρατα του μανιασμένου ταύρου, πράγμα όμως, που δεν κάνει και μεγάλη έντυπωσι στους Ισπανούς, γιατί τέτοιου είδους τραγικές είναι πολύ συνήθισμένες. Έννοείται ότι ο ένθουσιασμός των θεατών είναι άγανταστος, όταν ο τορεαντόρ, την ώρα, που του επιτίθεται ο ταύρος, κατορθώσει με μία επιδεξία κίνηση να τον καθάλλησ και να του μπηχί το ζήφο του στο σβέρκο. Ο ταύρος πέφτει κάτω νεκρός, σωρίζεται, ενώ το κοινό ξεσπά σε ζωηρές επευφημίες. Ο τορεαντόρ τότε γίνεται ήρωας. Όλοι τον ζηλεύουν, οι κοπέλες τον έρωτεύονται τρελλά, γιατί νοιώθουν πως αυτός είναι άντρας, που δεν φοβάται τον θάνατο, και για τους μικρούς Ισπανούς αποτελεί ήρωα. Οι τελευταίοι δεν όνειρευονται τίποτ' άλλο με τη φαντασία τους, παρά να γίνουν κι αυτοί τορεαντόρ μία μέρα.

ΜΟΡΑ ΦΙΓΚΟΥΕΡΟΑ

Ο ταύρος στην Ισπανία είναι ένα ζώο αγαπητό. Στις απόκεντρες επαρχίες οι κάτοικοι καλλιεργούν το είδος αυτό ζώου και κρατούν με μεγάλη φροντίδα τα γένια της ταυρομαχίας. Δεν πρέπει μάλιστα να φανεί σε κανένα παράδειξη η ιστορία της νεοσας Ισπανίδος Μόρα Φιγκουέροα, η οποία έχει γίνει ήρωας στην Ισπανία πρό πολλού. Η Μόρα μαζί με τον πα-

Η γυναίκες και σμήμα παζουν το ρόλο τους στην δυστυχισμένη Ισπανία, όπως φαίνεται από την παραπάνω

Η Σενιορίτα Μαρία Μόρα Φιγκουέροα είναι μια χαριτωμένη σπανιόλα — άμαζονα, που έχει κατορθώσει με το δικό της τρόπο να δομάξη τους ταύρους. Ο «Μανταντόρ» την υπακούει τυφλώς.

ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΞΕΓΝΟΙΑΣΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Αγάπη, τραγούδι, κιθάρα και χορός, εκτός από τις όνομαστές Ταυρομαχίες, όπου η ώμορφες Σπανιόλες, έπαιζαν τον σπουδαιότερο ρόλο, ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά, της παλιάς Ισπανικής ζωής, της ώμορφης και γαλήνιας, που ό εκλεκτός συνάδελφος, την περιγράφει, στο σημερινό φύλλο του «Εσπέρου», αληθινά άριστουργηματικά.

τέρα της και τις δυο αδελφές της έμενε σε μία απόκεντρη επαρχία της Ισπανίας, έντελώς άγνωστη.

Έξασφα τα περιοδικά πρώτα και κατόπιν οι εφημερίδες, άρχισαν ν' ασχολούνται μ' αυτήν, όπου στο τέλος επενέβη και ο φακός του κινηματογράφου, για να την απαθανάτιση, εξ άφορμής του «Μανταντόρ».

«Μανταντόρ» είναι το όνομα ενός ταύρου και σημαίνει «φονιάς», ώνομάσθη δε έτσι γιατί, φυσικά, κάθε ταύρος είναι φονιάς! Αλλά ο «Μανταντόρ» έχει, φαίνεται, μόνον τ' όνομα και ιδίως μπροστά στην Μόρα. Από τη γυναίκα αυτή δαμάζεται εύκολα. Αλλά για ποιο λόγο;

Ακούστε. Η Μόρα, στην απόμερη επαρχία της Ισπανίας, όπως και οι δυο αδελφές της, ζή βίον άμαζόνες. Ο πατέρας της έχει με-γάλες εκτάσεις άπεράντες, μέσα στις οποίες όσκοουν τα βώδια και τα άλογα. Με το σπανιόλικο κοστούμι και το πλατύ καπέλλο και καθάλλα πάνου ο' ένα άτίθασο μαύρο άλογο, η Μόρα κάνει κάθε πρωί τον περίπατό της.

Ανάμεσα στα βώδια του πατέρα της βρίσκεται και ένας μικρός ταύρος, που μόλις έγεννήθη, απέθανε η μητέρα του. Η Μόρα αισθάνεται εξαιρετική στοργή προς το μικρό ζώο, που έμεινε όρφανό. Γίνεται αυτή μητέρα του και αναλαμβάνει να το αναθρέψη, δίνοντας του γάλα με το μπιμπερόν! Συγχρόνως βαφτίζει το μικρό και του δίνει το όνομα «Μανταντόρ».

Ο καιρός περνάει και ο Μανταντόρ μεγαλώνει. Γίνεται άγριος, άτίθασος, όρμητικός, επιθετικός. Αλλά η Ισπανιά άμαζών ξερίζει πολύ καλά τη δουλειά της. Τόν μεταχειρίζεται κατά τέτοιον τρόπο—όπως οι Ισπανοί τορεαντόρ—παίζει μαζί του χωρίς κανένα κίνδυνο!

Το περίεργον όμως είναι ότι, καθώς άπεδείχθη τώρα τελευταία, στην Μόρα υπακούουν όλοι γενικώς οι ταύροι!

Ο λόγος δεν μπορεί, φυσικά, να έξηγηθή. Έκείνο όμως, που είναι βέβαιον, είναι το γεγονός, ότι στη Μόρα έγιναν προτάσεις να δεχθή να ντεμπούτάρη ως τορεαντόρ στις ταυρομαχίες! Χωρίς άλλο, θα της είναι πολύ εύκολο να σκοτώη τον ταύρο, στην άρένα και το γεγονός θα είναι εξαιρετικά ένδιαφέρον. Διότι θα είναι η πρώτη γυναίκα τορεαντόρ!

Αλλ' η Μόρα αισθάνεται εξαιρετική αγάπη προς τα ζώα και έπ' ουδενί λόγω δέχεται τις προτάσεις, που της έγιναν. Προτιμά να δομάξη τους ταύρους με τον τρόπο το δικό της και όχι με τον τρόπο των τορεαντόρ, αν και μπορεί και χειρίζεται θαυμάσια το ζήφο.

ΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΧΟΤΑ

Έννοείται ότι στην Ισπανία δεν είναι η Μόρα η μόνη γυναίκα, που έχει γίνει ήρωας. Υπάρχουν και άλλες, που θαυμάζονται από τους Ισπανούς. Λατρεύονται κυριολεκτικώς, γιατί έχουν κάτι το εξαιρετικό, αλλά στο καλλιτεχνικό επίπεδο, αν και η καταγωγή τους είναι απλή, από τα χωριά της Ισπανίας.

Υπάρχουν δυο Ισπανίδες τραγουδίστριες, μοναδικές στο τραγούδι και το χορό, που όνομάζεται «Χότα», και η ζωή τους μαζί με την καλλιτεχνική τους δράση, μοιάζει σαν ένα ώμορφο παριμύθι, που άείει τον κόσμο ν' άνασφάξη έδω πέρα. Και το ώμορο αυτό και ποιητικό παριμύθι αρχίζει ως έξης, καθώς το άφηγόνται οι ίδιοι οι Ισπανοί, που το έζησαν:

—Μέσα στις ήσυχες νύχτες, όταν το κλωμό φεγγάρι φωτίζει, με τ' άσπμενίο του φώς, τους δρόμους της Αραγώνας, οι κανταδόροι, περνώντας κάτω από τα παράθυρα των ώμορφων κοριτσιών, τραγουδάνε:

Όλοι λένε πως στην Αραγώνα η Χότα πιά έχει πεθάνει! Μα όχι, δεν πέθανε ούτε θα πεθάνη! Δοσ ζούνε οι κοπέλες της Χουέσκα.

Και οι νέες, που, όταν άκούνη το τραγούδι, βγαίνουν από τα παράθυρα, στο τραγούδι αυτό των νέων, που λέει, πως στην πόλι τους, στην Αραγώνα, επέθανε η Χότα, αλλά ζή στην Χουέσκα, άπάντανε σιγά στους νέους:

—Μα κάτω κεί στη Χουέσκα, χορεύουν οι κοπέλες τη Χότα, γιατί υπάρχουν και ώμορφα παλληκάρια!

Η φωνή των νέων, που στέκουν μέσ' στο δρόμο, επανασταθάνει τώρα το σκοπό μιας άλλης Χότα, που την συνοδεύουν τα παθητικά άκόρντα της κιθάρας:

Τό λιοντάρι, όσο κι' αν είναι άγριο! Τό νικαίει ό ύπνος κι' άποκοιμείται! Μα έμένα η καρδιά μου ζαγυρνάει γιατί εσένα πάντα συλλογιέται.

ΑΠ' ΤΟ ΚΟΡΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Γι'αυτόν άκριβώς τον λόγο η Χότα άποτελεί ιστορική παράδοσι της Αραγώνας, όλοι οι κάτοικοι της πόλεως αυτές τραγουδάνε και χορεύουν τη Χότα και, αν τυχόν παρουσιασθή κανένας, που διατρέπει στο είδος αυτό του τραγούδιού, θεωρείται ως Αραγωνέζος, έστω κι' αν κατάγεται από άλλη επαρχία.

Τόση δε σημασία άπέδιδε και το έπίσημο κράτος στο είδος αυτό του τραγούδιού, ώστε κάθε χρόνο προεκηρυσσόε διάφορα βραβεία. Τα πρώτα βραβεία έδόθησαν στην Καμίλα Γκράθια και Γκρηγόρια Θιπρές, δυο χωριτισσίδες, που έγιναν οι πιο δημοφιλείς άρτίστες λαϊκών τραγουδιών.

Αλλά έδω και πολλούς μήνες, που ολόκληρη η Ισπανία έχει παραδοθή στις φλόγες του εμφύλιου σπαραγμού, έχασε το παλιό της χρώμα, την ποιήσι της. Το τραγούδι έχει σταματήσει, η κιθάρα έδουδάρη, ο χορός ξεχάστηκε. Άντί γι' αυτό, η χει το πυροβόλο, το μυδραλλιοβόλο και ο κρότος των μοτέρ των άεροπλάνων. Όλα αυτά όμως είναι προσωρινά. Μία μέρα η κιθάρα θ' άρχιση και πάλι τους στεναγμούς της μέσα στους δρόμους των πόλεων, κάτω από το φεγγάρι, το τραγούδι θα έκακλουθή να υμνά τον έρωτα και η τρελή Σπανιόλα με τα φλογερά της μάτια θ' άρχιση και πάλι το χορό, ενώ οι καστα-νιέτες στα δυο της χέρια, θα δίνουν το γοργό και παράξενο ρυθμό της ζωής και της κινήσεως του Ισπανικού λαού, που έσταμάτησε μόλις πρόσκαιρινώς.

Ταιγιάνοι της Ισπανίας σε μία τρυφερή στιγμή.

Μία άλλη μελλουσα... ταυρομάχος, που άσκειται με ένα μικρό ταύρο, για να έξελιχθή εις το επάγγελμα της.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΕΛΩΡΙΑ ΖΩΑ

Είς την Νότιον 'Αφρικὴν ἀνευρέθησαν ὁστά, τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι προέρχονται ἀπὸ προϊστορικῶν ζώων γιγαντιαίου ἀναστήματος.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὁστά αὐτὰ ἔχει σχεδὸν τὸ ὕψος ἀνθρώπου. Ἡ Πηλὼρια σ' αὐτὰ τὰ κόκκαλα ἔφθικαν ἐπὶ τῶν χρωμένων στῶμας ἕνα ὅσον ἀπὸ σταγῶνα πού ἔχει δυνάμει μῆκος δέκα πότων περίπου.

Ἀπὸ τὴν ἐνδείξει αὐτὴς φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ ζῶον θὰ εἴχε ὕψος ὁκτώ ἢ δέκα μέτρα καὶ θὰ ζύγισε περί τὸν πέννητα τόνους, δηλαδὴ τέσσαρες χιλιάδες ὀκτάδες.

Ἐπομένως ἔτι ἐξηφανίσθη, γιατί δὲν θὰ ἦταν πάλι εὐχάριστο νὰ τὸ συναντήσῃ κανεὶς σὲ κανένα δάσος.

Ἐνα περίεργον χωριό

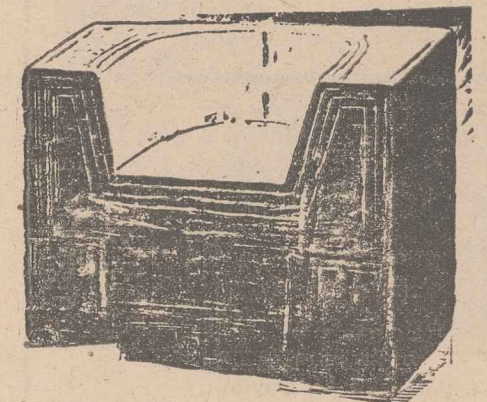
Μερικοὶ ταξιδιώται ἀνεκάλυψαν ἐντελὴς τυχεῖα ἕνα χωριό, πού βρίσκεται σὲ μιά ἀπομακρυσμένη ἐπαρχίᾳ τῆς Κίνας, πού δὲν κατοικεῖται παρὰ μόνον ἀπὸ ἀνθρώπους πού ζετέρασσαν τὰ ἑκατό χρόνια.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ ἀρτίζει γύλιους περίπου κατόικους. Καὶ οἱ τοὺς ἔχουν ἡλικία, τοὐλάχιστον ἑκατὸ ἔτων. Εἶναι θαυμασία στὴν γένεσιν τοὺς καὶ ἐλπίζουν νὰ ζήσουν ἀκόμη πολλὰ χρόνια.

Ὁ «Βενιαμίν» μεταξὺ τῶν κατοίκων ἔχει ἡλικίαν ἐννεήντην ὁκτώ ἔτων. Ὁ δὲ γηραιότερος λογιζέται ὅτι εἶναι ἑκατὸν πενήντα ἔτων.

Τὸ «κάθισμα τῆς Ζωῆς»

Ὅπως οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν ἀναγνωρίσει πολλοὺς ναοὺς ὡς ὁσίου καὶ σοφοῦ, ἐφεύραν ἐκεῖ δὲν συνέλαβον, ὅτι

στὴν ὁμήρου ὁσίου καὶ στοὺς Μεσαίωνα. Στὴν εἰκόνα φαίνεται τὸ «Κάθισμα τῆς Ζωῆς» πού εὑρίσκεται ἀκόμη στὸ Κέξας τῆς Ἀγγλίας. Ὅπως καθόταν ἐκεῖ, ὅταν κι' ἂν ἦταν τρομερὸς δολοφονία καὶ κακοῦργος, δὲν συνέλαβαν. Εἶχε πλὴν τὸ δικαίωμα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴν, χωρὶς νὰ τὸν περὶεργεῖ κανεὶς.

Ψάρια - Σεισμονόφοι

Μερικοὶ Ἰάπωνες ἐπιστήμονες ἔκαμαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ μὲν πάλι πειρὸν παρατήρησι, πού εἶναι χρησιμὸς τῆς ἡλικίας ἕνα εἶδος ψαριῶν, πού τοὺς εἰδοποιεῖ γιὰ τοὺς σεισμούς.

Τὰ ψάρια τοῦ εἴδους αὐτοῦ δείχνουν καλλίτερα κι' ἀπὸ τοὺς σεισμογράφους τὴν προσέγγισιν ἑνὸς σειμοῦ. Αἰσθάνονται πρὸ πρὶν τὴν σεισμικὴν δυνάμει καὶ εἰς ἐκδήλουν μὲ τὴν κινήσει τους. Μερικὲς ὁρεῖς πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ σειμοῦ, ἀκίνητοι ἀπολύτως.

Φαίνεται ὅτι οἱ δυνάμεις τοῦ ἐδάφους ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ παραλύνουν τὰ ψάρια, πού ἐκαστὸν ἔχει νὰ πολεμῇ ἵσταν οἱ δυνάμεις πύσσου ἐντελῶς.

Ὁ χορτοφάγος πρωταθλητής

Υπάρχει στὴν Ἀγγλίᾳ ἕνας πειρὸς πρωταθλητὴς τῆς ποδηλασίας...

Ἐκεῖ μέχρι τώρα καταρρίφει πολλὰ ρεκόρ χωρὶς μεγάλη δυσκολία, ἐνῶ δὲν ἐκκολουθεῖ καμμιὰ ἰδιαίτερα διαίτα.

Τὸ εἶδος τῆς ζωῆς του εἶναι πολὺ ἀπλό. Δὲν πίνει παρὰ νερὸ καὶ τσάι καὶ δὲν καπνίζει. Αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετὸ γιὰ ἕνα ποδηλάτη δρομέα... Ἀλλὰ ἐπὶ τῆς δὲν τρώγει ποτὲ κρέας. Εἶναι ἕνας φαντ' ὁ χορτοφάγος, ἀπὸ δεκαετίας κι' ὥστεως, βρίσκεται πάντα σ' αἰσθητὴ εὐαία.

Ἐπιστημονικὰ παράδοξα

ΜΕ ΜΙΑΝ ΕΝΕΣΙΝ ΘΑ ΛΕΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐγκλημάτων

Ἡ τάσις πού ἔχουν οἱ ἀνθρώποι ὅταν εἶναι μεθυσμένοι νὰ λέγουν ὅτι ἔχουν στὴν καρδίᾳ φαίνεται ὅτι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ὅρος τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι οὐτοῖα.

Ἡ χρησιμοποίησις μερικῶν χημικῶν οὐσιῶν ἔχει, πραγματικὰ, ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι, ὥστε νὰ κινήσῃ οὐκ αὐτομάτως τὴν ἀντιδράσει του. Ὁ ἀνθρώπος λοιπὸν πού δὲν εἶναι πιά τελειῶς κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του καὶ εἶναι ἀνίκανος νὰ παρακολουθῇ τὴν ἀντιδράσει του στὴν ἐρωτήσι πού τοῦ θέτουν, θὰ ἦν πιά εὐκόλως τὴν ἀλήθειαν παρὰ τὸ ψέμμα, γιατί αὐτὸ ἀπαιτεῖ κάποια προσπάθεια τῆς φαντασίας.

Οἱ ἐρευνῆται ἐστρεφον κυρίως τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τῆς σκοπολαμνῆς τῆς ἀμυαλῆς τοῦ ὁσίου. Ἡ σκοπολαμνὴ ἡ ὅποια εἶναι ἕνα ἀσπιδόειδος ἐκκλεισμός τῆς ρίζης τοῦ μανδραγόρος τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ γιὰ τὸ ὅποιον ἀσχολεῖσθαι καὶ ἄλλοτε οἱ ἀσπιδόειδος τοῦ «Ἐσπεροῦ» φαίνεται ὅτι ἔχει ὑπερφυσικὰς ἰδιότητας, χρησιμοποιοῦμεν εἰς ὑποδράσεις ἐνέσεις. Χρησιμοποιεῖται ἡδὲ εἰς μερικὰς περιπτώσεις, ὅταν ὁ ἰατρός Ρ. Χάουζ ἐκέκθη, πρῶτος, τὰς πιθανότητας πού προσέφερε εἰς τὴν ἐγκληματολογία. Ἐπίσης ἡ ἀμυαλὴ τοῦ ὁσίου εἶναι πρὸ πολλοῦ γνωστὴ τοὺς γιατροὺς ὡς ἀναισθητικόν.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἱατρὸν Χάουζ ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς σκοπολαμνῆς, εἰς τὰς ἐγκληματολογικὰς ἐρεῦνας, ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ οὐσία αὕτη καταπνεύει τὸν ἐγκεφάλον μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ὁ «ἐρεθισμὸς» τὸν ὅποιον ἀποτελεῖ ἡ ἐρώτησις τοῦ ἀνακριτοῦ προσβάλλει μόνον τὸ ἀκουστικόν νεῦρον. Τότε ἡ ἀπάντησις ἔρχεται αὐτομάτως, οὐκ αὐτομάτως, πρὸς τὴν μεσολαβὴν τοῦ λογικοῦ.

Ὁ ἱατρός Χάουζ ἐπέδωκε μὲ τὴν σκοπολαμνὴν σὲ πολλὰ πειράματα, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ὀνομαστικὰ, ἀφοῦ οἱ ἀπαντήσεις πού ἐπετεύχθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδίδαν κατὰ τὸ ἥμισυ ἀκριβῆ δεξιότητα. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἐπιστήμονα, μόνον ὁ «ἀνθρώπινος παράγων» ἐλαττώνει τὴν ἀποτελεσματικότητά τῆς σκοπολαμνῆς. Ἐπίσης ἀναγνωρίζεται ὅτι οἱ ὁμολογίαι πού λαμβάνονται κι' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν εἶναι ἀποσπαστικὰς πρὸ μόνου ἀφοῦ συγκροτοῦνται μὲ πάλαι γεγονότα.

Τὸ Ἐπιστημονικόν Ἐργαστήριον τῆς Ἀστυνομίας συνέχισε αὐτὰ τὰ πειράματα, ἐπὶσης μὲ ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα. Ἰδιαίτερως ἀξίζει ν' ἀναφερθῇ πάλι περὶ τῆς Ἀπὸ θανάτου ἑνὸς ἀνθρώπου ὑπὸ μυστηριώδεις συνθήκας πού εἰ-

Ἡ φωτογράφοις τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς

Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ εἰσεχώρησε παντοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ἐκεῖ κατὰ

κάναν πολλὴ ἀπίσταν τὴν ὑπόθεσι τῆς αὐτοκτονίας πού ὑπεστήριξε ἡ χήρα. Ἐναντὶν τῆς ὑπῆρχαν βαρύτερες ὑπόνοιες ὡς καὶ ἐναντὶν ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἀποθανόντος. Αὐτὸς διεμαρτύρετο μὲ ἄληθινὰ τὴν δύναμιν ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του καὶ ἐφάρμοζε μάλιστα διατεθειμένος νὰ υποστηρίξῃ τὴν δοκιμασίαν τῆς σκοπολαμνῆς.

ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου, ὁ ὑπόπτος ἐξακολουθοῦσε ν' ἐκδηλώνει ὅτι δὲν ἐκώκυσε τὸ φίλον του. Ὅταν ὁμως ἱρωτικῶς τὴν ἔκαμε τὸ περιστοφὸν μετὰ τὸ ἐγκλημα, εἶπε πῶς τὸ πέταξε σὲ ποτάμι. Προσέθεσε μάλιστα πῶς ἐκέκασε τὸ πτώμα μὲ κλαδί.

Οἱ ὁμολογίαι αὐτὴς προκάλεσαν ζυμωρῆσιν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀνακριτῶν γιατί δὲν συμφωνοῦσαν καθόλου μὲ τὴν πραγματικότητα, γιατί τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ εὐρῆθη σὲ κρεβάτι τοῦ καὶ τὸ περιστοφόν ἦταν πεσμένον πλῆθι του. Ἐπανελάσαν τὴν ἐρώτησι καὶ, αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ ἀνθρώπος ἐδῆλωσε πῶς ἐκρυψε τὸ ὄπλον κατὰ ἀπὸ ἕνα θάμνο ρεῖκι, κοντὰ σὲ μιά πόλιν τοῦ Ὀντάριο, στὸν Καναδὰ. Μολοντοῦτο, ἐξακολουθοῦσε ν' ἀρνῆται κατηγορηματικὰ, ὅτι ἐκώκυσε τὸ φίλον του.

Ὅταν συνῆλθε, ὁ κατηγορούμενος ἀκρίβως ἐκάλει τὸν ἐπανελάσαν τὰ λόγια του. Τότε ὁμολόγησε ὅτι ἦταν ὁ δράστης δύο φόνων τοὺς ὁποίους οἱ ἀνακριτὰ ἀννοοῦσαν τελειῶς. Στὴν παρούσα ὁμως περίπτωσι δολοφόνος ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ θύματος.

Ἀν πιστεύσωμεν τοὺς πειραματικὰς, ἡ ἀμυαλὴ τοῦ ὁσίου δὲ εἶναι πολὺ ἀντικεινὸν ἀπὸ τὴν σκοπολαμνὴν καὶ ἡ διαρκεία τῆς ἐπιδράσεως πολὺ μεγαλύτερη. Μολοντοῦτο, οἱ ἐρευνῆσαι, περιωρισμένως ἄλλωτε σὲ περιπτώσεις πού δὲν ἔχουν οὐκ εἰς τὴν ἐγκληματολογία, δὲν ἐπιληθεύσαν ἀκόμη. Ὅπως ὁμολογεῖται, ἡ ὁριστικὴ ἀνάκαλψις ἑνὸς «ὄρου τῆς ἀληθείας» φαίνεται ὅτι εἶναι πλέον ἀπλοῦν ζήτημα χρόνου.

Ὁ παράδεισος τῆς φύκας

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἀλάσκα ἀνεκαλύφθη ἕνα μικρὸν βραχίονος νησί ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναπαύονται καὶ ζοῦν ἀρκτοὶ διάστημα τοῦ χρόνου χιλιάδες φύκας.

Οἱ ἀνακαλύψαντες δὲν θέλουν νὰ μαρτυρήσῃν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ γιατί τὰ δέρματα αὐτῶν τῶν θαλασσιῶν ζώων ἔχουν πολὺ μεγάλην ἀξία καὶ φοβόταν μήπως συρρεύσουν ἐκεῖ οἱ κυνηγοί.

Ἡ φωτογράφοις τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς

Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ εἰσεχώρησε παντοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ἐκεῖ κατὰ

κτῆσει τὸν ἀέρα καὶ ἔχει φωτογραφῆσει τὰ πούλια, τὰ ἀεροπλάνα ἐν πτήσει, τὴν κινήσιν τῶν νεφῶν καὶ ἀκόμη ψιλότερα τὰ ἀστρά. Ἐκεῖ κατέλθει στὰ βάθη τῶν θαλασσῶν καὶ ἔχει φωτογραφῆσει τοὺς πυθμένας καὶ τὴν ζοὴν τῶν θαλάσσιων καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων τῶν βυθῶν.

Σήμερα ἡ Ἀμερικανὴ μηχανικὴς μετ' ἂν ὁλοκληρωθῇ, ἀπὸ τὸν Τσάιτς τῆς Ὀκλαχόμας μὲς παρουσιάζει μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν πού φωτογραφίζει τὰ ἐγκάτα τῆς γῆς.

Εἰς τὰ βάθη τῶν ἡφαιστειῶν καὶ τῶν πετρελασιωγῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ κατεβῇ ἄνθρωπος. Καὶ ἡ νέα αὕτη μηχανὴ μὲν εἰς βάθος 3.000 μέτρων καὶ νὰ φωτογραφῇ τὰ τοιχώματα τοῦ ἡφαιστειοῦ τῆς πηγῆς. Ἐκεῖ δικὸς τῆς ηλεκτρικῆς ρεύμα πού φωτίζει γύρω καὶ παίρνει μιά φωτογραφία κάθε τρία λεπτά αὐτομάτως.

Ἐπεδείχθη τελεσταίως ἀπὸ τὴν ἐφευρέσειν ἕνα μίαν μεγάλην ἐκδήσιν τῆς βιομηχανίας τοῦ πετρελαίου.

Ἡ νέα αὕτη ἐφευρέσεις ἔχει κολοσσίαν σημασίαν διὰ τὴν ἐπιστήμην, διότι θὰ διευκολύνῃ τὴν μελέτην τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἐκεῖ πού δὲν ὑποῖται νὰ ἀνακατασκευασθῇ.

ΟΙ ΑΥΤΕΞΟΡΙΣΤΟΙ

Μερικοὶ νεαροὶ Ἀμερικανοὶ ἀπεφάσαν νὰ μείνουν ὅλο τὸ χειμῶνα σ' ἕνα νησί τῆς Ἀνωτέρας λίμνης...

Ἀπεφάσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ ἀδιαφοροῦντες μόνον γιὰ τὸ κῆρυγος ἐξῶθεν.

Σκεπτόμενοι ὅτι θ' ἀπεμονώνοντο ἀπὸ τοὺς πάγον, τὰ χιόνια καὶ τὴν καταιγίδες, ἐπῆλθον μαζὶ τοὺς τρόφιμα γιὰ ἑπτὰ ὁλόκληρους μῆνες.

Ἐνέσεις σὲ δένδρα

Τελευταῖως ἔγιναν πειράματα θεραπείας δένδρων μὲ ἐνέσεις καὶ τὰ πειράματα αὐτὰ ἐσημειώσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Τὰ πειράματα ἔγιναν σὲ ὁπωροφόρα δένδρα πού παρουσιάζουν ἱγνή κοπώσεως καὶ δὲν ἔκαναν πιά καρπὸς. Τὰ φύλλα κινεῖντο καὶ γάγον γρήγορα τὸ πρῶτον χρόνον τοῦ...

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὐρεθῇ τί εἴλακε ἀπὸ τὸν χρόνον αὐτῶν τῶν δένδρων. Γι' αὐτὸ τοὺς ἔκαμαν ἐνέσεις γυαλοῦ, τοῖγκου, ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀποτέλεσμα. Δοκίμασαν πολλὰς ἄλλας καὶ τέλος ἔκαμαν ἐνέσεις σιδήρου πού ἀπεδείχθησαν ἀποτελεσματικώτατες. Μετὰ μερικὰς ἡμέρας τὰ φύλλα ἀπέκτησαν πάλιν τὸ χρώμα του καὶ τὰ δένδρα ἐαναβρίσκον τὴν ζωηρότητά τους!

Ἐνας πολύτεκνος

Οἱ πολύτεκνοι στὴν ἐποχὴ μας εἶναι σπάνιοι καὶ διαρκῶς γίνονται σπανιότεροι.

Καὶ συνήθως ὅταν λέμε πολύτεκνους ἐννοοῦμε ἀνθρώπους πού ἔχουν τέσσαρα καὶ πέντε παιδιά.

Τὶ θὰ λέγατε γιὰ τὸν Μουσίτην, τὸν ἀγρίον Βασιλέα τοῦ Μπουόντε πού εἶχε ἐννεακόσια δέκα παιδιά ἐν ζωῇ;

Ἡλεκτροπληξία ἀκροβατῶν

Μετ' ἀληθείαν συνκίνησαν τὸν Πραγμῶν Κοινὸν ἐπιδρομὴν τὸν Πραγμῶν τέλος ἑνὸς ἀνθρώπου πού τὸ εἶχε κατακτήσει μὲ τὰ περιφάνια ἀκροβατικὰ τὸν γυμναστικῶν. Πρὸ ἑβδομάδος εἰς ἕνα ἐκ τῶν μεγάλων θεάτρων τῶν Παρισίων, τὸ πολυπληθὲς θεατρώσιον Κοινὸν παρακολούθησε μὲ θαυμασμόν τὰ ἀκροβατικὰ γυμναστικά τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ, τὰ ὅποια συνεβόλουν ἀπὸ τὴν ὥρειαν φωνὴν τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος. Εἰς μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ζεύγος ἐκρίσκειτο εἰς τὸ ἀκρον τῆς σκηνῆς καὶ εἰς ἀρκτεῖν ὕψος τὸ χερί τῆς ἀκροβατρίδος ἀκούμπησεν εἰς ἕνα ἡλεκτροφόρον σύρμα. Ὁ ἡλεκτρισμὸς μετεδόθη εἰς τὰ σῶματα τῶν ἀτυχῶν συζύγων, οἱ ὁποῖοι ἔπεισαν ἡλεκτροπληκτικοί. Οἱ θεαταὶ ἔσπευσαν νὰ παραγγυῶν τὴν βοήθειάν των, ἀλλὰ ἦτο πλὴν ἔργα. Τὸ ἀτύχημα ἐξῆλθε ἐκείτω νεκρὸν καὶ ἀνεκαταμένον. Ἐπὶ αὐτὴν ἔπλησαν μὲ τὴν ζοὴν τὸν οἱ ἀτυχεῖς αὐτοὶ καλλιτέχναι τὸν κίνδυνον τοῦ ἐπαγγελματοῦς των.

Οἱ ἀγροτικοὶ διανομεῖς

Φαίνεται, ὅτι οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς τῶν ἀγροτικῶν περιφερειῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δὲν περιορίζονται μόνον νὰ μοιράζοντες τὰ γράμματα, ἀλλὰ εἰς δύναν ἐπίσης κατὰ τὸν χειμῶνα τροφὴν στὰ μικρὰ πούλια τῶν ἀγρῶν.

Ἡ ἀσφαλτοὶς αὕτη ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὑπηρεσίας των. Κάθε πρῶτ, πρῶτον φύγουν γιὰ τὴν περιοδεσίαν τους, παίρνουν μίαν σὺν ταχυδρομικῶν σάκκα του καὶ μιά ποσότητα κριθαρίου. Καὶ κατὰ μῆκος τοῦ χιονισμένου δρόμου, ἀφίουν νὰ πέφτῃ λίγο-λίγο τὸ κριθαρί, πᾶν σὲ τὸ ὅποιο ρίχνονται μὲ δουὴ τὰ πεινασμένα πούλια.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

«ΕΛΛΑΣ» ΦΛΩΡΙΝΗΣ

Ἡ δράσις ἐνέες λαμπρῆς Μακεδονικῆς Σωματείου

ΕΛΛΑΣ! Εἶνε τὸ ὄνομα ἑνὸς συλλόγου τῆς Φλωρίνης, πού ἔχει διαδοθῇ σ' ὅλην τὴν Δ. Μακεδονίαν. Καὶ ποῖος δὲν ἐξαίρει τὸ Σωματεῖον αὐτὸ πού ἐνίκησε τὸν «Ἡρακλῆ» τῆς Θεσσαλονίκης διά 2-0. Ὅλοι βεβαίως ἔχουν ἀκούσει γιὰ τὸν συλλογὸν αὐτόν, ἀλλὰ ὅλοι εἶνε ἐκεῖνοι πού εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τοὺς ποδοσφαιριστὰς νὰ παίξουν. Παίζουν μ' ὅλας τὰς δυνάμεις των γιὰ τὴν νίκην καὶ γιὰ νὰ δοῦσαν περισσότερον τὸ ὄνομα τῆς Φλωρίνης. Γιατὸ καὶ ἡ Φλώρινα καυκάται καὶ τῶν κρυφῶ καμάρει πού ἔχει τέτοια ποδοσφαιρικὴ ομάδα.

Ἐγινε ἀφορμὴ γιὰ πολλοὺς Φλωρινίτας νὰ γνωρίσουν τὴν Θεσσαλονικίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀθήναν, ἀκολουθώντας τὴν δημοφιλεῖς ὁμάδα. Ὅταν πρόκειται νὰ συναντηθῇ ἡ «Ελλάς» μὲ ὁποιοδήποτε συλλογὸν κατεβαίνον στὴν Φλώρινα ὅλοι οἱ κατόικοι τῶν περικύμων, ὅπως ἐνθαρρύνουν τὴν ὁμάδα. Γιατὸ τὸ ποδοσφαιρικὸ ὄμας «Ελλάς» ὅλη τὴν περιφέρειαν κατέστη θρυλική.

Ἡ «Ελλάς» ἰδρύθη κατὰ τὸ 1934, ὑπὸ τὸν διευθυντὸν τῆς Ἑμπορικῆς Τραπε-

Εἰς τὸ σημερινόν μας φύλλον δημοσιεύομεν μερικὰς ἐκ τῶν ἀνταποκρισέων πού ἐλάσαμε τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ἐπιφυλασσόμενοι σ' ἐπόμενον φύλλον νὰ ἀφιερώσωμεν περισσότερον χώρον διὰ τὴν ἀθλητικὴν συνεργασίαν τῶν ἀγωνιστῶν μας.

Οἱ δύο πύγμαχοι: Μαντισσαρῆς (δεξιὰ) καὶ Φραγκοῦλης, πού θὰ συναντηθῶν προσεχῶς εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν.

Ζης κ. Παπαδοπούλου, φανατικὸ καὶ ἐνθουσιώδους φιλάθλου. Σ' αὐτὰ τὰ δύο χρόνια κατάρθωσε νὰ ἔχη καὶ τὸ ποδοσφαιρικὸν τμήμα - τὸ ὅποιον εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον - ἀθλητικὸ καὶ οὐκ οὐκ οὐκ. Τὰ στελέχη τοῦ ποδοσφαιρικοῦ τμήματος εἶνε τὰ ἑξῆς: Πλατῆς - Χατζηλάας I καὶ II - Γρούσις - Βάντος - Λιώσης I - Παρορίτης - Χατζηθεόδωρος - Κρίστος, καὶ Σταφυλίδης I καὶ II. Τὸ ἑλληνικὸν ποδοσφαῖρον ποιεῖ καλλίτερα νὰ ἐνισχυθῇ ὑπὸ μερικῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς «Ελλάδος», καθ' ὅτι εἶνε ἀρτίοι μαστοροὶ τῆς μπάλλας. Εἰς τὸ ἀθλητικὸν τμήμα εἶνε οἱ ἀθλητὰ Παναγιώτης - Λιώσης - Ἰωάννης - Κούπουλος - Πετρίδης - Καμῆρης καὶ τινες ἄλλοι μὲ ἀπόδοσιν καλὴν. Τὸ ποδοσφαιρικὸν τμήμα ἔδωσε πλείστα συνεισφοὴς τοῦτέστι: τὸν Μ. Ἀλεξάνδρου τῆς Ἑδεσσης κατεργασίας μὲ τέρματα 11-1 καὶ 7-0, τὸν Μακεδονικὸν Κοζάνης μὲ 6-1, τὴν Μικτὴν Κοστωρίαν μὲ 4-1, τὸν Ἡρακλῆ Θεσσαλονίκης 2-0, ἡλθε δὲ ἰσοπαλία μὲ τὸν Ἀρ 1-1, μὲ τὸν Πάοκ 2-2 καὶ τέλος μὲ τὸν Παναθηναϊκὸν μὲ τὴν Ἀθήνα 2-2. Ἐπίσης ἔχει δώσει πλείστα συνεισφοὴς καὶ μὲ ζένες ὁμάδες, ὅπως μὲ τὸν Μπὸλ 3-2 καὶ κυριολεκτικῶς κατετρόπως τὴν Πόπεντα μὲ τέρματα 8-1.

Τέτοια δράσις βεβαίως καθὼς νομίζω θὰ τὴν ἐξήλθουν πολλοὶ Ἕλληνικοὶ Σύλλογοι. Διεδοθῇ στὴν πόλιν μας, ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ κατέλθῃ ἡ «Εθνικὴ» ἵνα συναντηθῇ μετὰ τὸν ἡμέτερον.

Τὸ γεγονός πύκαρισις ὅλους τοὺς Φλωρινίτας μικροὺς καὶ μεγάλους, οἱ ὁποῖοι λέγουν καὶ ἡ ὁμάς μας θὰ νικήσῃ. Ἐπίσης θὰ κατέλθῃ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰ καὶ ὁ προσηχητὴς τῆς «Εθνικῆς» κ. Σιμπεκ, ὅπως ἐξετάσῃ μερικὸς ἀθλητὰς. Ἀλλὰ οἱ πλείστοι ἀθλητὰς τῆς Φλωρίνης τυγχάνουν μὲ ἀδελφικεὺς δράσις. Τοιοῦτο εἶνε καθὼς ἀναφέρωμεν, ὁ Λιώσης δύο φορές πρωταθλητὴς τοῦ ἀκρόντιος τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως, ὁ Καμῆρης πρωταθλητὴς τῶν δρόμων 100 μ. καὶ ἄλλοι.

Δύο δημοφιλεῖς πρωταθληταί μας

